

Complementaire Gezondheid

Themanummer:

Christendom of Islam?

Islam versus Christendom ongewone aanval op

De belangrijkste christelijke leerstellingen zijn in strijd met de islamitische theologie. Verdedigers van de islamitische leer ontkennen o.a. de harmonie en de nauwkeurigheid van de Bijbel. Vooral de leer van de Drie-eenheid en de Godheid van Christus zijn daarbij belangrijke onderwerpen. Christelijke apologeten (verdedigers van de leer) moeten zich ervan bewust zijn dat de Moslims de Koran als ultieme autoriteit zien. En voorts dienen zij de verborgen bezwaren van Moslims tegen de Drie-eenheid en de Godheid van Christus zien te ontmaskeren. Ze dienen zich te weer te stellen tegen de stellingen van het unitarisme: de leer dat God maar één Persoon kan zijn, en de verkeerde interpretaties van de Drie-eenheid kunnen weerleggen. Dit houdt in dat de leer van de Drie-eenheid onverlet laat dat het christendom monotheïstisch is. Het centrale twistpunt is de stelling dat God één is. Betekent dit nu dat God één Persoon is of één in zijn? Moslim-apologeten gebruiken de Bijbel om de vermeende tegenstrijdigheden in de leer aan te wijzen, maar Christenen moeten kunnen uitleggen waarin de samenhang van Gods Woord en de waarheid over de Drie-eenheid ondersteund worden.

Discussie

Het beantwoorden van vragen voor een publiek is vaak moeilijk. Toen ik in mijn eerste debat verwickeld was met een Moslim-apologet, vroeg ik me af wat voor vragen de vele Moslems voor mij in petto hadden. Ik hoefde niet lang te wachten. De eerste vraagsteller hield eerst een betoog van drie minuten voordat hij met zijn vraag kwam: "Was Jezus een blanke, of donkere man?". Mijn antwoord had heel wat minder tijd nodig dan de vraagstelling: "Hij was volgens de Bijbel een Jood uit Israël". De volgende vraag was wat concreter.

Moslim: "U zegt dat Jezus onze Schepper is?"

James White: "Ja".

Moslim: "En u zegt dat Jezus een man was die op de aarde liep?"

James White: "Ja, het Woord is vlees geworden".

Moslim: "En hij was een echt mens, zegt u?"

James White: "Voor 100%".

Moslim: "Dat betekent dat Jezus voedsel at, dat door zijn lichaam ging, en dat het daardoor onheilig is; hoe kon Hij dan God zijn?"

Als je vragen van je toehoorders beantwoordt weet je nooit wat je kan verwachten, maar ik was zeker niet voorbereid op een dergelijke tegenwerping. Mijn antwoord was direct gericht tegen de verkeerde veronderstelling dat de natuurlijke lichamelijke functies per definitie onheilig

van de belangrijkste problemen die we hebben in de uitleg van de waarheid van de drie-eenheid, en de daarmee verbonden leer van de godheid van Jezus Christus. De onderwerpen die voor ons van het grootste belang zijn, zijn voor Moslims lang niet zo belangrijk en andersom.

Westerse islamitische apologeten

Hoewel het conservatieve islamitische geloof van Moslims in islamitische landen en van die in westerse landen hetzelfde is, zijn hun apologetische methoden anders. Moslims in islamitische landen kunnen 'het zwaard' (of in hedendaagse termen 'het geweer') gebruiken om een debat te

'winnen' tegen ieder systeem dat in strijd is met ieder element in het islamitisch geloof. Veel islamitische landen leggen boetes op of nemen ieder die zich 'schuldig' maakt aan kritiek tegenover Mohammed, de Koran of de leerstellingen van het islamitische geloof, gevangen. In sommige landen staat hierop de doodstraf. De straffen komen overeen met de leer van de Koran.

'De straf voor hen die oorlog voeren tegen God en zijn profeet en die verwarring stichten in het land, is de dood of de strop of het afhakken van een hand aan de ene zijde van het lichaam en een voet aan de andere, of verbanning' (Sura 5: 33-34). 'Dus vecht tegen hen, net zo lang tot alle tegenstand beëindigd is en de gehoorzaamheid aan God volledig is' (Sura 8: 39).

Het verspreiden van een ander geloof, in het bijzonder van een geloof dat het islamitische geloof bestrijdt (zoals het historische, bijbelse, christelijke geloof) wordt vanuit deze optiek bekeken. Het verklaren dat Jezus Christus opstond uit de dood en dat de redding alleen door Hem te vinden is, is hetzelfde als het ontkennen van het hart van het islamitische geloof, dat Mohammed Allah's profeet is, en de Koran Gods woord. Als de Islam de macht krijgt in een cultuur, stopt de apologetiek (verdedigingsleer), en wordt de gewapende macht het laatste argument. In de westerse cultuur echter is er nog steeds een mogelijkheid voor dialoog en debat. Islamitische apologeten worden dan gedwongen op dezelfde wijze te argumenteren. Ze dienen aan te tonen dat Mohammed de werkelijke profeet is en het christelijke standpunt van de Persoon van Christus onjuist is. Moslim-apologeten in een westerse cultuur betreden een pluralistische gemeenschap, die nog steeds veel christelijke elementen bevat, zelfs al heeft de overgrote meerderheid van de burgers de goddelijke waarheden, waarop deze elementen in eerste instantie gestoeld waren, verlaten. Dit heeft tot gevolg dat de conservatieve Islam een vorm van apologetiek ontwikkeld heeft met een aantal onverwachte 'haken en ogen'.

ndom, een de 'Drie-eenheid'

“Hij was volgens de
Bijbel een Jood uit
Israël”

op de verdediging van Mohammed en de Koran, maar in de meeste gevallen is hun apologetiek een antichristelijke polemiek, die gericht is op de ontkenning van de leer van de Drie-eenheid en de Godheid van Christus en van Zijn opstanding. De volgende studie stelt ons in staat antwoorden te geven op deze specifieke apologetische uitdaging.

Sleutelbegrippen

Wat zijn nu de belangrijkste onderwerpen die vorm geven aan de islamitische apologetische uitdaging? Allereerst: autoriteit. Alhoewel Moslim-apologeten de Bijbel citeren, ontkennen ze haar ultieme autoriteit en samenhang en plaatsen ze de Koran als hoogste autoriteit boven alles. Ten tweede: de aanname van het unitarisme. Achter alle argumenten tegen de Drie-eenheid zit vaak de onverdedigde aanname van het unitarisme. Deze vooronderstelling moet aan het licht gebracht en aangevallen worden. Ondanks het feit dat ze de waarheid van de Schrift ontkennen, zijn Moslim-apologeten nogal snel om deze te

citeren, hoewel ze dit slechts zelden doen met de kennis van de historische en grammaticale context.

Autoriteit

De leer van de Drie-eenheid is een bijbelse leer (1), welke alleen afgeleid is van de Bijbel. Als islamitische apologeten zich kritisch uitlaten over deze leer, aanvaarden ze niet de fundamentele verbintenis van de autoriteit en betrouwbaarheid van de Heilige Schrift die voor deze leer de aanleiding gaf. Christenen moeten daarom uitleggen waarom zij geloven dat de Bijbel het Woord van God is en waarom ze geloven dat het tot op de dag van vandaag nauwkeurig bewaard gebleven is. Zelfs als een discussie over de Drie-eenheid niet leidt tot overeenstemming over de nauwkeurigheid van een tekst in de Bijbel, moet het feit dat we de gehele Bijbel willen laten spreken van het begin af aan benadrukt worden. We zullen zien dat

de belangrijkste reden waarom Moslims sleutelbegrippen zoals de Drie-eenheid ontkennen, hun onwil is om de Bijbel zelf in staat te stellen zijn eigen theologie te definiëren. In plaats daarvan worden islamitische onderwerpen in een bijbeltekst geïnterpreteerd, wat leidt tot ernstige fouten. Het is ook belangrijk om te weten dat, hoewel de Koran zich niet direct uitspreekt tegen de leer van de Drie-eenheid, het tegelijkertijd de leer niet begrijpt. Doordat dit zo is, en doordat de Koran gezien wordt als de hoogste autoriteit voor een Moslim, worden Christenen met een echt probleem geconfronteerd. Veel Moslims willen niet dat dit historische begrip van de Drie-eenheid van de Koran in een discussie beproefd wordt. Soms komen we in een vreemde positie terecht waarin ons verweten wordt, dat wat we verdedigen, helemaal niet de leer van de Drie-eenheid is! Er wordt dan gezegd dat de leer door de eeuwen heen door Christenen veranderd is om het gemakkelijker te kunnen verdedigen. Wat zegt de Koran over dit interessante onderwerp? Let goed op.

Sura 5:72-73, 75, 77 zegt:

'Er zijn onbetrouwbare mensen die zeggen: God is de Christus, zoon van Maria. Maar Christus heeft alleen gezegd: "O, kinderen van Israël, aanbid God die mijn Heer en uw Heer is". Wie echter zichzelf associeert of vergelijkt met God zal de toegang tot het paradijs ontzegd worden en zijn woonplaats zal de hel zijn, en deze zondaren zullen niets hebben om geholpen te worden. Het zijn zeker ongelovigen die zeggen: "God is de derde van de Drie-eenheid", want er is geen andere God dan die ene. En als ze niet terugkomen op hun woorden, dan zullen degenen die volharden in ongelof een helse straf ondergaan.... De Christus, de zoon van Maria was een apostel, vele apostelen waren vóór hem en na hem, en zijn moeder was een vrouw van de waarheid. Ze aten beiden als mensen hetzelfde voedsel. Let op hoe we de mensen duidelijke aanwijzingen geven en let op hoe ze zwerfen en dwalen... Vertel hun: "O, mensen van het boek, ga niet over de grenzen van je geloof heen en volg niet de wensen van een volk dat al eerder gedwaald heeft en anderen heeft laten dwalen, die van het rechte pad afraakten".

Als je deze tekst goed begrijpt, dan is de inhoud: een persoon die gelooft in de Godheid van Christus is onbetrouwbaar. De tekst neemt aan, maar bewijst niet het gedachtegoed van het unitarisme, dit is de leer die het verschil van de goddelijke personen ontkent, en aanneemt dat God slechts bestaat uit één Persoon. De tekst uit Sura 5 citeert de woorden van Jezus in Joh. 20:17, maar die worden vervolgens onzorgvuldig geïnterpreteerd. In Joh. 20:17 staat: "Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God". Hoewel de auteur van de Koran deze tekst bedoelt als een ontkenning van

de Drie-eenheid, zijn deze woorden echter een ontkenning van allerlei modaliteiten, en niet van het historische geloof in de Drie-eenheid zelf (4). De Islam leert dat het geloof in de Drie-eenheid synoniem is met godslastering en afgoderij. Het laat tegelijk zien hoe belangrijk dit onderwerp in het islamitisch geloof is, want het verdoemt aanhangers van de Drie-eenheid met de toevoeging dat niemand daar kan helpen. Er is geen vergeving voor een dergelijke ernstige zonde. Deze claim is echter het bewijs dat de Koran geen geïnspireerd document is, want het is overduidelijk dat de auteur niets van de leer begrijpt, een leer die al sinds eeuwen onderwezen was (5). De stelling dat God de derde van de Drie-eenheid is, is een misinterpretatie van de leer van de Drie-eenheid. De Vader, noch de Zoon, noch de Heilige Geest is een derde God. Ieder is volkomen God. Gods zijn kan niet verdeeld worden. Hij is enkelvoudig. Dat wil zeggen: niet samengesteld, niet bestaande uit gedeelten, en onzichtbaar. De auteur van de Koran suggereert dat de aanhangers van de Drie-eenheid dat zouden ontkennen. Iemand die beweert dat God eenderde van de Drie-eenheid is zou inderdaad een 'ongelovige' zijn, maar net zo goed zou zo iemand een ongelovige in de leer van de Drie-eenheid zijn. De Moslingeschriften doen geloof in de Drie-eenheid overkomen als een geloof in de opdeelbaarheid van God, want hoe anders zou zo iemand geassocieerd kunnen worden met afgoderij? In de Bijbel staat: Er is geen andere God dan de enige God. De Koran leert dat de Drie-eenheid God opdeelt en daardoor zijn eigen begrip van monotheïsme ('Tauhid in de Koran genaamd) geweld aandoet. Moderne Moslim-apologeten herhalen dit steeds weer als hen duidelijk wordt gemaakt

dat de leer van de Drie-eenheid in al zijn klassieke uitdrukkingen en interpretaties begint en eindigt met de aanname van de ondeelbaarheid van Gods wezen en de absolute waarheid van het monotheïsme, dan is het antwoord dat de Koran anders leert en dat de Moslim-apologeten de definities moeten herzien. Dit brengt ons weer terug op het onderwerp autoriteit, en het feit dat de Koran de leer van de Drie-eenheid verkeerd interpreteert, wat weer waardevol apologetisch gereedschap is om de werkelijke status van de Koran aan te geven, die immers beweert een goddelijke openbaring te zijn.

Een verkeerde interpretatie van de Bijbel door de Koran

De teksten in de Koran gaan dan verder met de beschrijving van wat een 'pijnlijke' straf voor diegenen die volharden in het 'ongeloof' moet zijn. Ongeloof staat voor geloof in de Drie-eenheid. Het is ongeveer hetzelfde om vrijpostig te beweren dat Christus slechts een apostel is of, zoals in een andere vertaling, slechts een 'boodschapper' (6). Deze bewering ontkent duidelijk Jezus' Godheid. De Koran heeft de verkeerde gedachte dat Christenen van Jezus en Maria twee verschillende goden maken, als aanvulling op de ware God. Let op:

"En als God zou spreken: O, Jezus, zoon van Maria, zeg je tegen de mensen: Aanbidt mij en mijn moeder als twee godheden apart van God, dan zal Jezus antwoorden: Halleluja. Zou ik kunnen zeggen waar ik geen recht heb om te kunnen zeggen?Ik heb niets anders tegen

Moslim apologeten baseren hun argumenten tegen de drie-eenheid op de vóóronderstelling van het Unitarisme.

ze gezegd dan wat U me bevolen heeft. Aanbidt God, mijn Heer en uw Heer" (Sura 5:116-117).

Het is gemakkelijk te begrijpen waarom Mohammed hierdoor verward raakte. Toen Mohammed rond de zevende eeuw Jeruzalem bezocht, ontdekte hij een grote toewijding aan Maria. Als je dit combineert met een onbegrip van de christelijke leer en bijbelse openbaring, en een niet-weerlegde aanname van het unitarisme (zie verder in dit artikel) dan kan Mohammed alleen maar christenen gezien hebben die een vorm van polytheïsme praktiseerden, met Jezus en Maria als extra goden. Mohammed beweerde dat Jezus en Maria menselijk waren omdat ze voedsel aten. Hij nam aan dat iedereen wel begrijpt dat God dit niet doet en niet kan. Natuurlijk begrijpt de Christen, die gelooft dat Jezus Christus 100% God is én 100% mens, dat een dergelijke bewering onbegrijpelijk is. Het is een moeilijke taak om deze waarheid te communiceren met Moslims, die de fouten volgen, die de stichter van hun religie vele eeuwen geleden maakte.

De vóóronderstelling van het unitarisme

Het volgende aspect van de discussie met een Moslim over de leer van de drie-eenheid heeft te maken met een probleem waar Christen-apologeten vaak mee te maken krijgen, namelijk fouten die gemaakt worden door onbijbelse voorstellingen rondom de twee naturenleer van Christus. Iedereen die wel eens in discussie geweest is met een Jehova's Getuige,

kent het belang van het vasthouden aan bijbelse voorstellingen. Veel van de zogenaamd sterkste aanvallen op de Godheid van Christus berusten op het verwarren van de Goddelijkheid en de menselijkheid van Jezus in zijn vleesgeworden gedaante op aarde, maar ook over de relaties tussen Vader, Zoon en Heilige Geest. Het eerste wat van belang is, is de bij Moslims is de altijd aanwezige vooronderstelling van het unitarisme. Het overgrote deel van hun argumenten berusten op een vrij simpele formule: 'God is één. Daarom kan God niet drie zijn'. Wat is nu de onderliggende

aanname van deze stelling? Dat is de aanname dat, omdat God één wezen is, het niet gedeeld kan worden door meer dan één persoon. Men beweert dat, als we de eenheid van Gods wezen, Gods zijn, bevestigen, we dan vanzelfsprekend ook de enkelvoudigheid van Zijn persoon aannemen. Trinitarisme, echter, bevestigt dat Gods zijn één is, maar houdt vol dat het niet betekent dat drie heilige personen volledig deel van dat wezen zouden kunnen zijn. Unitarisme begaat een interpretatie fout door te blijven volhouden dat de bewering dat God één is, betrekking heeft op het 'zijn' én de 'persoon'. De Moslim herhaalt de woorden van Deut. 6: 4: "De Heer uw God is één", terwijl hij aanneemt dat het gaat om zijn wezen én één persoon, terwijl het in feite alleen betrekking heeft op Gods zijn. Christenen moeten het verschil verduidelijken tussen 'zijn' en 'persoon' en de verkeerde vooronderstelling van Moslims steeds bespreekbaar maken, want die zal steeds weer de kop opsteken bij de pogingen van Moslims om bijbels 'bewijs' tegen de leer van de Drie-eenheid of de Godheid van Jezus te produceren. Wezen of zijn heeft te maken met wat iemand is, persoon heeft te maken met wie iemand is. Mensen zijn ieder op zich te onderscheiden als alleen één 'wat' en één 'wie'. Gods wezen echter is niet beperkt door tijd en ruimte zoals wij zijn. Drie goddelijke en eeuwige personen, de Vader, de Heilige Geest en de Zoon zijn allen volledig deel van Gods wezen. Eén 'wat' en drie 'wie' s. Je moet er maar niet van uitgaan dat een Moslim ooit dat onderscheid heeft horen uitleggen, maar zelfs dan moet je deze boodschap nog verschillende keren herhalen 'totdat het muntje valt'. Het kan een heel frustrerende ervaring zijn, maar als we liefde voor de waarheid hebben, verslappen we niet. Het belang van verkeerde bijbelse voorstellingen, kan geïllustreerd worden

aan de hand van Joh. 17:3:

"Dit nu is het eeuwige leven dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt". Het argument dat de tegenstanders van de Drie-eenheid gebruiken is het volgende: Jezus, een man op de aarde, bidt tot God in de hemel. Hij onderscheidt zich van de Vader door God in de tweede Persoon aan te spreken, namelijk "U". En het belangrijkste is dat Jezus ontkent dat Hij God is door de Vader te noemen de enige waarachtige God. Hoe moet je tegen een dergelijke stelling ingaan? Natuurlijk kunnen Christenen de context aanhalen, vooral de duidelijke verwijzing naar de godheid van Christus in Joh. 17:5 (De heerlijkheid die ik bij U had, eer de wereld was). Dit is een sterk argument tegen de verkeerde interpretatie van Joh.17:3. In diepste wezen zijn het de interpretatie en vóóronderstellingen bij de uitleg die uitgedaagd en gecorrigeerd moeten worden. Let op het wankele fundament van de verkeerde interpretatie. Als de Vader de enige waarachtige God is en God een in zijn wezen is (dat wil zeggen: Hij kan maar één persoon zijn), dan kan Jezus niet God zijn. Als we de aanname van het unitarisme verwijderen, verdwijnt het gewicht van dit argument. Het is overduidelijk dat de Vader de enige echte God is omdat er maar één waarachtige God is, en er is niemand die beweert dat Jezus polytheïsme leert! Als de vóóronderstelling van het unitarisme uit de vergelijking verdwenen is, is de conclusie nergens op gebaseerd! Ja, de Vader is de enige waarachtige God, maar omdat het wezen van God niet beperkt is tot één persoon, kan Jezus op dezelfde manier ook God genoemd worden, omdat Hij volledig deel uit maakt van het goddelijke wezen (zie ook Joh.1:1, 17:5, Rom. 9:5, Titus 2:13).

De drie-eenheid is géén polytheïsme

Moslim apologeten baseren hun argumenten tegen de drie-eenheid op de vóóronderstelling van het Unitarisme. Dit wordt duidelijk als we sommige favoriete bijbelpassages, die Moslim-apologeten gebruiken, gaan bestuderen. Zo zijn citaten van zulke gedeelten zoals het Shema (Deut. 6:4) op dezelfde wijze te benaderen. Om Moslimgelovigen te helpen dit te begrijpen zou je uit kunnen leggen dat trinitarisme niet het tegengestelde is van monotheïsme. Je zou kunnen zeggen: het tegengestelde van monotheïsme is polytheïsme en we weten beiden dat polytheïsme verkeerd is. Waar de ander en ik van mening van verschillen is niet of er maar één waarachtige God is, maar of God beperkt is tot één goddelijke persoon of, zoals de Bijbel openbaart, tot drie goddelijke personen. Het is van belang de Moslim duidelijk te maken dat je niet op

verkapte wijze het polytheïsme uitdraagt (7).

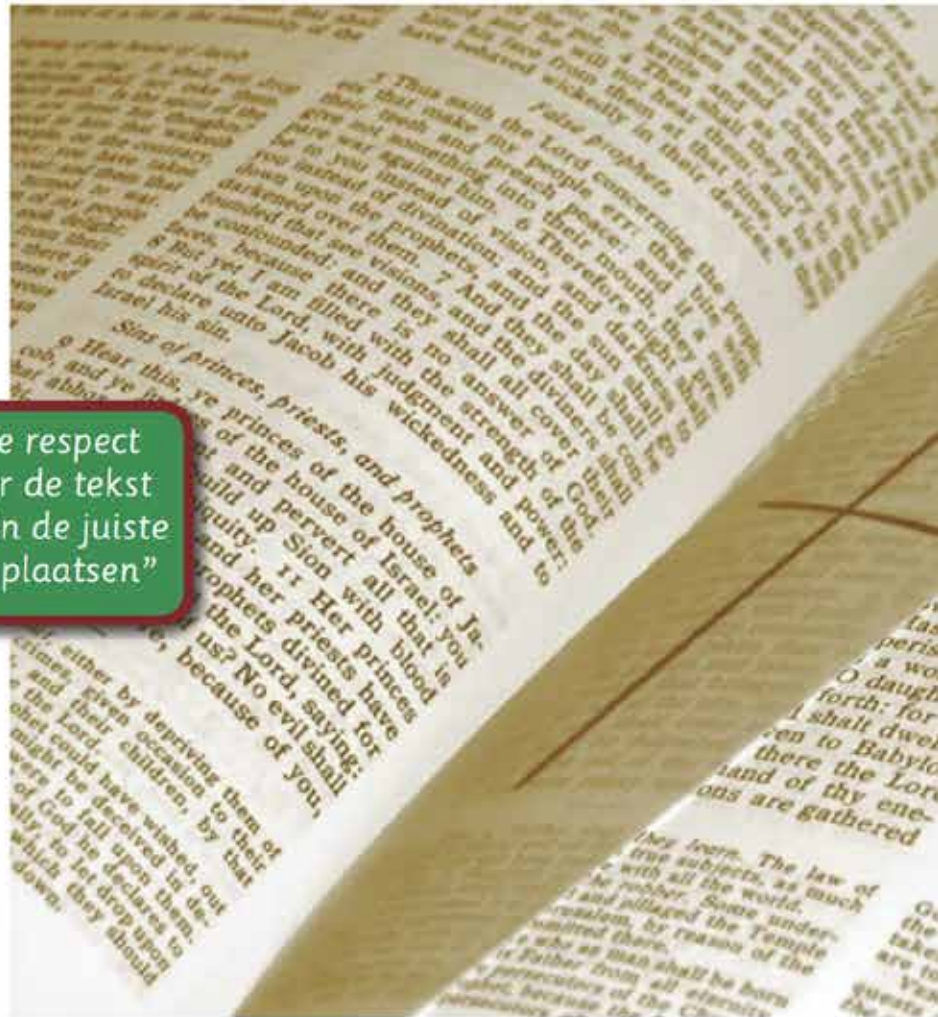
Net zoals de natuur van de Drie-eenheid uniek is, zo is ook de natuur van Jezus Christus als volkomen God én volkomen mens uniek. Moslims houden vast aan het traditionele geloof dat uitsluit dat God ooit als mens zou komen. Allah zou zich nooit kunnen verenigen met zijn eigen schepping. Moslims focussen dan op de problematiek die zou ontstaan als God werkelijk in het vlees zou komen. Er zijn veel speculatieve vragen over Jezus' leven die het Woord van God niet beantwoordt. We weten bijna niets over hoe het leven van Hem als zondeloos persoon was. Of hoe Jezus zich gedroeg als kind (behalve dat Hij

op twaalfjarige leeftijd Zijn Vader kende en de zaken van Zijn Vader). De eindeloze vragen van de Moslims hierover kunnen beantwoord worden met: Heeft de Schepper van alle dingen te weinig macht om te leven in Zijn eigen creatie als Hij dit wenst te doen? Is God niet in staat dat te doen? Is het voor een Moslim geloofwaardig om te zeggen dat Allah de macht heeft om het universum te creëren maar niet de macht om het binnen te dringen? Vraag hem of haar zich voor te stellen dat God deze macht niet heeft. Als deze vragen gesteld zijn, breng dan het onderwerp van de liefdevolle menswording ter sprake (Joh. 1:14-18, Fil.2: 5-11).

Inlegkunde

Inlegkunde is het tegenovergestelde van exegese. Inlegkunde is een hetekenis aan een tekst geven die de auteur oorspronkelijk nooit bedoeld heeft. Exegese echter staat de tekst toe voor zichzelf te spreken, of anders gezegd: het probeert de bedoeling alleen uit de tekst te halen. Goede exegese neemt alles in overweging: historische achtergrond, letterlijke context, taal en grammatica. Door te exegetiseren toon je respect voor de originele tekst of voor de schrijver van de tekst. We tonen respect voor Gods Woord, door het zorgvuldig te behandelen en trachten te verstaan wat het ons zegt zonder eigen gedachten, tradities of wensen erin te leggen. Zoals gezegd, gebruiken de meeste Moslims 'bijbelse' argumenten tegen de leer van de Drie-eenheid. Waarschijnlijk geloven ze dat de Bijbel inconsistent en met zichzelf in tegenspraak is (8), met het gevolg dat ze niet de behoefte hebben een tekst ook te willen bekijken in het licht van andere gedeeltes die meer duidelijkheid geven op dat punt. Het is zo dat een belangrijk deel van hun interpretatie niet hierop gericht is

“Laten we respect tonen voor de tekst door deze in de juiste context te plaatsen”

maar op het superieur zijn van de leer van de Koran. Als dat het geval is, kun je het beste het als volgt benaderen: “Laten we dit gedeelte consequent interpreteren met de visie zoals de schrijver dit ergens anders uitdrukt” of “Laten we respect tonen voor de tekst door deze in de juiste context te plaatsen”. Populaire islamitische apologeten zijn meestal geen meesters in heldere exegese. In vergelijking met andere anti Drie-eenheid groepen is het materiaal wat je ziet op de meeste websites die de Islam promoten in de USA en andere westerse landen, zeer povertjes. Het leeuwendeel is verschrikkelijk gebrekkig op ieder niveau. Wilde kreten over beweerde tegenstellingen en fouten zijn 'gemixt' met de gebruikelijke argumenten tegen de onfeilbaarheid van de Bijbel, schijnbaar zonder enige herkenning en begrip van de problematiek van de door hen genoemde onderwerpen. Hoewel hun argumentatie slecht is, wil dat nog niet zeggen dat het daarom gemakkelijk te weerleggen is. Een heel gebrekkig argument kan net zo goed hardnekkig worden volgehouden als een goed argument. Een heel effectieve manier om het aantal te bespreken bijbelteksten beperkt te houden is om gelijk in het begin één van de meest voorko-

mende misverstanden op te helderen. Het merendeel van de teksten die een Moslim waarschijnlijk zal gebruiken bestaat uit verzen die het verschil tussen de Vader en de Zoon moeten aantonen. Teksten zoals in Kol. 1:1 waarin staat: door de wil van God een apostel van Christus Jezus, zullen ongetwijfeld de volgende conclusie opleveren: “Zie je wel dat Jezus niet God is” (gebaseerd op unitaristische vooronderstellingen). Dergelijke teksten kunnen worden weerlegd met de opmerking: Het bewijzen dat de Vader de Zoon niet is, impliceert niet dat je daardoor aantoon-

een vicieuze cirkel.. Het is gebaseerd op de aanname dat Jezus niet God én mens zou kunnen zijn. Volgens het christelijke geloof is Jezus wel degelijk 100% God en 100% mens, maar dat wordt niet in dit gedeelte geleerd. Jezus was zeker een mens die de waarheid vertelde, maar volgens Johannes was Hij ook het eeuwige Woord dat vlees geworden is (Joh.1: 1,4). Hij zei van zichzelf dat Hij de grote IK BEN is die vóór Abraham was (Joh. 8:24, 58; 18: 5-6) en is door zijn naaste discipelen uitgeroepen tot onze Heer en God (Joh. 20:28). Johannes had niet de bedoeling door een zin, die uit zijn verband gerukt wordt, zijn getuigenis teniet te doen. Er zijn natuurlijk nog andere klassieke gedeelten waar we op moeten reageren om duidelijk te maken dat Christus niet een 'lagere godheid' of slechts een schepsel is. Ook deze verzen worden vaak geïnterpreteerd zonder rekening te houden met de context: Joh. 14:28: "Want de Vader is meer dan ik", Joh. 20:17: "Mijn God, en uw God" en 1 Kor. 11:3": "God is het 'hoofd' van Christus". De goede apologete moet echter klaar zijn voor een eerlijke bijbelse verklaring van de relatie tussen de Vader en de Zoon gedurende de menswording (10) net als de rolverdeling tussen Vader, Zoon en de Heilige Geest bij de verlossing (11). Moslims hebben niet dezelfde geestesrichting bij het gebruik van bijbelcitaties als andere groepen, maar door steeds te vragen wat ze denken wat bepaalde verzen betekenen, kan men bij bepaalde vooronderstellingen het gesprek vervolgens de goede richting opsturen.

Verhef het Woord

Toen ik mijn slotbetuiging hield bij mijn gehoor van Moslims en Christenen, vroeg ik de Heer me te leiden in het spreken van de waarheid, zodat de ongelovigen die daar waren, de waarheid zouden horen zoals Hij dat wenste. Ik benadrukte de bijbelse leer dat Jezus onze Schepper is (Kol. 1:15-17) en dat elke ademtocht, elke hartslag een gift van Hem is. Als het waar is wat de Bijbel zegt van Jezus Christus dan moeten we deze openbaring niet alleen geloven, maar ook de claim van Jezus op ons leven beantwoorden. Door Hem te onteren als slechts een profeet, zouden we Hem verachten, en zouden we dood gaan zonder te weten dat onze Schepper voor onze zonde de dood is ingegaan. Ik laat het Woord van God getuigen van de grootheid en majesteit van Jezus Christus en ik zal zo duidelijk mogelijk getuigen van de glorie van onze grote God en Redder, Jezus Christus (Tit. 2:13; 2 Petr. 1:1). Dat is het enige wat we kunnen doen, de waarheid spreken in liefde en het vertrouwen dat God zichzelf zal verheerlijken met de resultaten. Ik bid dat deze studie bijgedragen heeft aan

uw kennis van Gods Drie-eenheid en u aangemoedigd heeft, een standpunt in te nemen voor de waarheid als u daar zelf mee geconfronteerd wordt.

Door James R. White
CRI Christian Research Journal vol.25 nummer 4, 2003

Vertaald door Gerard Feller

Notes

- 1) Zie ook mijn artikel "Loving the Trinity", *Christian Research Journal* 21, 4 (1999) 21-25, 40-41.
- 2) Voor diegenen die betrokken willen zijn op Moslims in hun eigen omgeving: www.answering-islam.org
- 3) Ahmed Ali, *Al-Qur'an: A Contemporary Translation* (Princeton, NJ Princeton University Press 1994).
- 4) Modalisme ontkent het eeuwige bestaan van de drie Goddelijke Personen. Het reduceert de drie goddelijke Personen tot drie manifestaties van een persoon, of drie modes van een persoon.
- 5) Moslim-apologeten kunnen zich niet beroepen door eerdere controversiële standpunten over de drie-eenheid. Toen de Koran werd geschreven, was het onderwerp geregeld, en zullen de Christenen die met Mohammed contact hadden, dit zeker geweten hebben.
- 6) Amatul Rahman Omar and Abdul Mannan Omar, *the holy Qu'aran (Qur'an): An Arabic Text-English Translation* (Hockessin, DE (D.E.????): Noor Foundation Int. 2000).
- 7) Twee dagen na het debat in dit artikel tegen Hamza Abdul Malik, debatteerde ik tegen Robert Sabin over de drie-eenheid en gebruikten beiden de unitarische argumenten. In het tweede debat gebruikte ik de drie primaire bewijzen voor het eeuwige bestaan van de Zoon als Goddelijk persoon in relatie met de Vader: Joh. 1:1, Joh.17:5, Fil. 2:5-11. Zie ook www.aomin.org
- 8) In feite gebruiken de Moslim-apologeten de discussie over de drie-eenheid om hun werkelijke doel te bereiken, namelijk om de "tegenstrijdigheden" van de Bijbel ...
- 9) Mijn opponent gebruikte deze gedeelten die Jezus identificeren als God door ze alle te ontkennen als een latere toevoeging aan de Bijbeltekst. Toen we hem uitdaagden dit te bewijzen, kon hij dit niet.
- 10) De Vader was in een hogere positie dan de Zoon, toen de Zoon zichzelf vrijwillig vernederde, zie Joh.14:28. Jezus als God én mens, een zondeloze mens (???), erkende de Vader als God
- 11) Een verdere uitwerking vindt u in mijn boek: *The forgotten Trinity* (Minneapolis: Bethany House,1998).

Aanbevolen: *Jesús Christ a Mohammed?* F.S. Coplestone (Fearn,Ross-shire:Christian Focus Publications, 2000) Hoofdstuk 14: Looking at the meaning of Trinity
 Unitariërs zijn bestrijders van de Drie-eenheid de Triniteit Gods, in het bijzonder van de Godheid van Christus.

dat de Bijbel de Drie-eenheid niet leert, want dat is nu precies wat de leer van de Drie-eenheid ook zegt. De Vader is niet de Zoon, en aangezien de meest gebruikelijke titel in het Nieuwe Testament voor de Vader God is, en de gebruikelijke titel van de Zoon Heer is, zullen alle passages waar je mee aankomt mij alleen nog maar bevestigend mijn hoofd doen knikken. Dit kan het beste gedaan worden na twee of meer voorbeelden die in die richting worden aangedragen.

Jezus, mens én God

Een argument dat al in het eerder genoemd debat genoemd is, heeft betrekking op het verschil tussen God en mens. Dit zijn fundamentele begrippen in de Koran en de Bijbel. Het argument dat gebruikt wordt is gebaseerd op Joh. 8: 40: "Maar nu tracht gij Mij te doden, een mens, die u de waarheid gezegd heeft, welke ik van God gehoord heb, dit deed Abraham niet". Het argument is dan: Jezus noemt zichzelf een mens. We weten allemaal dat God niet een mens is en omdat Jezus een mens is, kan Hij onmogelijk God zijn (9). Deze ene overweging zou duidelijk moeten maken dat de Drie-eenheid een vergissing is. Een dergelijk argument is echter

Wil de ware isl

Samenvatting

Jihadisten die vechten voor de Islamitische Staat (IS) hebben een reeks van systematische misbruiken begaan, waaronder massa-executies, verkrachting van vrouwelijke gevangenen, gedwongen bekeringen, inbeslagneming van eigendommen, en de vernietiging van kerken en moskeeën (van andersdenkende islamitische sekten). Terwijl deze jihadisten beweren dat ze gewoon gehoorzamen aan de geboden van Allah en Mohammed, beweren veel westerse leiders, journalisten, en moslimgroeperingen dat de wrede daden (bijv. het doden van 'onschuldigen' en medemoslims) die door IS begaan zijn, ten strengste verboden zijn in de islam. Wie heeft er nu gelijk? Sinds de islamitische leer en praktijk worden gedefinieerd door Allah en Mohammed, kan deze vraag alleen worden beantwoord door het onderzoeken van de meest betrouwbare bronnen van de islam. De koran en de hadith zijn vol van 'duidelijke' geboden om ongelovigen, huichelaars en afvalligen te onderwerpen of te doden. Mohammed zei dat hem was opgedragen om "te strijden tegen de ongelovigen en de huichelaars, en onverzettelijk te zijn" (koran 9:73). Hoewel moderne herinterpretaties van gewelddadige passages vaak voorkomen, zegt de koran volkomen duidelijk te zijn in zijn geboden, en Allah waarschuwt moslims herhaaldelijk dat elke vorm van ongehoorzaamheid (zowel aan Allah als aan Mohammed) een teken van ongelof is. Herinterpretatie van de geboden van Allah is dus uiterst moeilijk te rijmen met de islamitische uitlegbeginzelen (exegese-principes), en 'innovatie' (het loslaten van een islamitische doctrine of praktijk voor iets wat men beter acht) wordt beschouwd als een gruwelijke zonde. Vandaar dat, uitgaande van een 'eerlijke' (precieze, letterlijke) lezing van de koran en hadith, een wrede theocratie precies datgene is wat we zouden moeten verwachten, zoals zelfs sommige liberale islamitische leiders beginnen te erkennen.

Visies Barack Obama en Maajid Nawaz

Op 10 september 2014 verklaarde president Barack Obama dat de Islamitische Staat (ook wel 'ISIL' of 'ISIS') (1) noch islamitisch noch een staat is. Hij zei: "Laten we nu twee dingen duidelijk stellen: ISIL is niet islamitisch. Geen religie gedooft het doden van onschuldigen, en de

overgrote meerderheid van ISIL's slachtoffers waren moslim". En ISIL is zeker geen staat ... ISIL is gewoon een terroristische organisatie. En het heeft geen andere bedoeling dan het slachten van ieder die in de weg staat" (2).

Een paar dagen later, gaf de Britse islamitische politicus Maajid Nawaz een andere mening weer: "Wij als moslims moeten toegeven dat er uitdagende koran-teksten zijn waarvan nu herinterpretatie nodig is. Laten we gebruik maken van bestaande exegese-middelen zoals specificiteit, beperking, opheffing en metafoor. Vasthouden aan de letter als een interpretatiemethode moet worden afgewezen. Alleen door de verwerping van een nietszeggende letterlijke interpretatie zijn we in beginsel in staat om voor altijd de ISIS-manier van slavernij, onthoofden, geselen, amputeren en andere middeleeuwse praktijken (die allemaal in de koran worden genoemd) te veroordelen. Dit is een strijd binnen de islam. Hervormers zullen ofwel winnen, en krijgen we een religie-neutrale politiek, of verliezen, en ontstaat er een theocratie volgens de ISIL-visie" (3).

We zien hier opvallend tegenstrijdige beweringen. Terwijl president Obama stelt dat de Islamitische Staat de leer van de islam (de geboden van Allah in de koran en de leer van Mohammed in de hadith) schendt, suggereert Nawaz dat de Islamitische Staat de leer van de islam te serieus neemt. Nawaz erkent dat de onthoofdingen en geselingen zoals door ISIS worden uitgevoerd, precies die zaken zijn die we vinden wanneer we de koran lezen, en dat in afwezigheid van herinterpretatie en hervorming, een theocratie volgens 'ISIL-stijl' zal zegenieren.

Welke beoordeling is juist? Is de Islamitische Staat niet-islamitisch, of is het te islamitisch? Een nauwkeurige bestudering van de meest betrouwbare bronnen van de islam zal laten zien dat de acties van de Islamitische Staat (zoals Nawaz beweert) precies datgene zijn wat we van een groep, die streeft naar volledige gehoorzaamheid aan de geboden van Allah, zouden verwachten. Terwijl liberale moslims als Nawaz (net als miljoenen moslims die niet aandringen op een strikte lezing van de koran) vreedzaam zullen blijven leven met hun niet-moslim burens, zal de jihadistische dreiging blijven voortduren,

omdat deze dreiging rechtstreeks vanuit (een letterlijke interpretatie van) de koran komt.

De duidelijkheid van Allah's geboden

Het is voor christenen niet ongewoon om de interpretatie van gedeelten van de Schrift te (her)interpreteren in het licht van hun culturele, historische of literaire contexten. Het zoeken naar de verschillende contexten van een Schriftgedeelte is zelfs een van de meest fundamentele beginselen van de bijbelse exegese. Sommige bijbelse geboden zijn gericht tot bepaalde personen, dus niet aan de gelovigen in het algemeen (zoals we bijvoorbeeld zien in Titus 3:12: "Doe uw best, zodra ik Artemas of Tychikus tot u zend, tot mij te komen te Nikopolis"). Andere geboden zijn gekoppeld aan specifieke verbonden (bijvoorbeeld principes in het Oude Testament voor de bestrijding van de stammen van Kanaän waren geassocieerd met het Mozaïsche Verbond, en niet zozeer met het Nieuwe Verbond). Ook andere geboden zijn open voor herinterpretatie in het licht van de culturele verschillen (bijvoorbeeld, ik heb nooit Paulus' opdracht in Romeinen 16:16 gehoorzaamd "om elkaar te begroeten met een heilige kus" omdat een kus in het hedendaagse Amerika een geheel andere betekenis heeft dan in de Grieks-Romeinse wereld in de eerste-eeuw).

am opstaan?

Het is dus volkomen redelijk en passend om op de verschillende contexten van een Schriftgedeelte te letten bij het interpreteren van teksten, en dit geldt voor christenen, moslims, joden, en iedereen die probeert om een oude tekst te begrijpen. Maar kunnen moslims zulke eenvoudige en ongecompliceerde exegeseprincipes gebruiken om te laten zien dat groepen als Islamitische Staat op de een of andere manier de geboden van Allah overtreden? Helaas niet, want de koran beweert zo duidelijk en perfect te zijn als het maar zijn kan.

Interpretatie van de koran

Hierbij is het belangrijk om onderscheid te maken tussen wat christenen geloven over de Bijbel en wat moslims geloven over de koran. De Bijbel werd over een periode van veertien eeuwen geschreven door verschillende auteurs, die werden geïnspireerd door God. Daarom is het zinvol om na te denken over de motieven van deze auteurs, de historische situatie, hun doelgroep, enzovoort. De koran echter is (volgens de islamitische theologie) het directe woord van Allah zelf. Er zijn bij het ontstaan van de koran geen menselijke auteurs betrokken. Allah's woord is eeuwig en werd geopenbaard aan een enkel individu (Mohammed) over een periode van drie en twintig jaar. Vandaar dat het in de discussie over de betekenis

van de koranteksten geen zin heeft om te wijzen op de menselijke motivaties of zorgen. De historische achtergrond kan relevant zijn, omdat bepaalde passages werden geopenbaard als antwoord op specifieke vragen, of bedoeld waren voor een bepaalde persoon of groep (in tegenstelling tot de moslims in het algemeen). Echter wanneer een korangebod is gericht tot moslims in het algemeen en niet overruled is door een later gebod, dan is de enige desbetreffende interpretatie het lezen van het gebod van die pagina.

Bekijk eens enkele verzen, die te maken hebben met de duidelijkheid van de koran:

"Zal ik een andere rechter dan Allah zoeken terwijl Hij het is die het boek, uitvoerig verklaard, tot u gezonden heeft?" (6:114, Hilali-Khan) (4).

"(Dit is) een boek, waarvan de verzen onherroepelijk zijn gemaakt, en in detail zijn uitgelegd" (11:1, Hilali-Khan).

"Dit zijn de verzen van het boek dat alles verklaart" (12:1, Hilali-Khan).

"En Wij hebben het boek aan u geopenbaard en alles duidelijk uitgelegd" (16:89).

"Dit zijn de verzen van de koran, en (het is) een boek (dat de dingen) duidelijk (maakt)" (27:1, Hilali-Khan).

"Een boek waarvan de verzen in detail zijn uitgelegd" (41:3, Hilali-Khan).

"Hij is het die duidelijke tekenen aan Zijn dienaar zendt, zodat hij je vanuit de duisternis in het licht kan brengen" (57:9).

Deze verzen (en vele anderen), die beweren dat de koran duidelijk, volledig verklaard, en tot in detail uiteengezet is, hebben geleid tot de leer dat de koran duidelijk (mubeen) is. Omdat de koran ook beweert dat sommige teksten 'allegorisch' zijn en alleen kunnen worden begrepen door Allah (zie 3:7), hebben moslim-commentatoren geprobeerd om wat de koran zegt over zichzelf kloppend te krijgen, door te benadrukken dat, hoewel sommige koranteksten ons begrip te boven gaan, de geboden van Allah toch volkomen duidelijk zijn. Dat wil zeggen: als Allah zijn volgelingen opdraagt om iets te doen, betekent dat hij precies wat hij zegt.

Inderdaad zijn de bevelen van Allah vaak in conflict met elkaar. Maar de Koran heeft een methode voor het omgaan met tegenstrijdige opdrachten:

"Wat voor mededelingen Wij ook opheffen of doen vergeten, daarvoor brengen Wij iets beters dan het was. Weet gij niet, dat Allah macht heeft over alle dingen?" (2:106).

"En als we (een) boodschap veranderen voor (een andere) boodschap, en Allah weet het beste wat Hij openbaart, zeggen zij: U bent slechts een vervalscher. Neen, de meesten van hen weten het niet" (16:101).

Deze koranverzen vormen de basis voor de leer van opheffen en intrekken of herroepen (grofweg de leer dat, wanneer de korangeboden met elkaar in conflict zijn, de latere geboden de eerdere geboden opheffen). Vandaar dat moslims die bekend zijn met de chronologie van de koran, alles hebben wat nodig is om te bepalen welke teksten van toepassing zijn op de islamitische gemeenschap in het algemeen. Wanneer eenmaal de desbetreffende geboden zijn vastgesteld, kan er geen herinterpretatie zijn.

Volledige onderwerping

Het woord islam betekent 'onderwerping' en in de religieuze context verwijst het naar het onderwerpen van zichzelf aan de wil van Allah. De koran verklaart dat ware moslims ('zij die zich onderwerpen') geen andere keuze hebben dan volledige gehoorzaamheid aan de geboden van Allah en Mohammed: *"Het betaamt een gelovige*

man of vrouw niet, wanneer Allah en Zijn boodschapper over een zaak hebben beslist, dat er voor hen een keuze in die zaak zou zijn. En wie Allah en Zijn boodschapper niet gehoorzaamt, is inderdaad afgedwaald" (33:36, Hilali-Khan).

De koran zegt ook dat moslims geen echt geloof kunnen hebben, tenzij zij zich onderwerpen aan alle uitspraken van Mohammed: "Maar nee, bij uw Heer, zij kunnen geen geloof hebben, totdat zij u (o Mohammed) tot rechter maken in alle onderlinge geschillen tussen hen, en in zichzelf geen weerstand aantreffen tegen uw beslissingen, en (hen) in volledige onderwerping aanvaarden" (4:65, Hilali-Khan).

Omdat de Koran volledige gehoorzaamheid aan de besluiten en bevelen van Allah en Mohammed eist, en omdat de bevelen van Allah volkomen duidelijk zijn, hebben veel moslims geen neiging om de koran te herinterpreteren teneinde het in overeenstemming te kunnen brengen met moderne westerse waarden.

De islam en het doden van 'onschuldigen'

Het lezen van het dagelijkse nieuws over de wreedheden begaan door de Islamitische Staat (waaronder verkrachting (5), gedwongen bekering (6) en dergelijke) is ongeveer hetzelfde als het lezen van de geschiedenis van Mohammeds gevechten. Maar aangezien de twee belangrijkste argumenten om te zeggen dat Islamitische Staat zich niet aan de islamitische leer zou houden, zijn (1) "dat IS pleit voor het doden van mensen die de meesten van ons onschuldig zouden beschouwen", en (2) "dat veel slachtoffers van Islamitische Staat moslims zijn", zullen we deze argumenten eens nader bekijken.

President Obama (samen met talloze andere politici) dringt erop aan dat de islam het doden van onschuldigen veroordeelt. De enige steun die hij voor deze oproep heeft gegeven, kan worden gevonden in zijn toespraak in Cairo in 2009, waarin hij zegt:

"De Heilige Koran leert dat wie een onschuldige doodt, net zo is alsof hij de gehele mensheid heeft gedood. En de heilige koran zegt ook dat wie een persoon redt, het zo is alsof hij de hele mensheid heeft gered. Het vaste geloof van meer dan één miljard mensen is zo veel groter dan de 'smalle' haat van een paar mensen. Islam is geen deel van het probleem in de strijd tegen gewelddadig extremisme, maar het is een belangrijk deel in de bevordering van vrede" (7).

Waar staat deze leer in de koran? Hier is de tekst: *Derhalve hebben Wij aan de Israëliteten voorgeschreven dat wie iemand doodt, anders dan voor doodslag of wegens het scheppen van wanorde in het land,*

is alsof hij alle mensen heeft gedood en dat wie iemand laat leven is alsof hij alle mensen heeft laten leven. Onze boodschappers zijn tot hen met duidelijke argumenten gekomen, maar velen van hen waren daarna in het land toch onmatig (en waren overtreders). De vergelding van hen die tegen God en Zijn profeet oorlog voeren en erop uit trekken om in het land verderf te zaaien zal zijn, dat zij gedood of gekruisigd zullen worden, of, of dat hun handen en hun voeten aan tegenovergestelde kanten worden afgehouden, of dat zij opgesloten worden. Dat is voor hen een schande in het tegenwoordige leven, en in het hiernamaals is er voor hen een pijnlijke bestraffing (5:32-33, cursivering toegevoegd).

Het eerste vers (wat eigenlijk een citaat uit de Joodse Talmud is) geeft een lering voor de 'kinderen van Israël'. Het vers verbiedt het doden, behalve in gevallen van 'doodslag' of 'onheil/wanorde in het land'. Het volgende vers (dat speciaal voor moslims is) voorziet in sancties voor degenen die 'oorlog voeren tegen Allah' door het stichten van onheil. De straffen kunnen zijn: kruisiging en amputatie (afhanke-

lijk van de ernst van het [veroorzaakte] 'onheil').

Dus de enige 'onschuldigen' in de tekst die gedeeltelijk door president Obama is geciteerd, zijn mensen die niet op de een of andere manier onheil in het land hebben veroorzaakt. Wat betekent 'het veroorzaken van onheil'? Het omvat alles waarvoor de islam een straf kent. Let eens op het commentaar van Ibn Kathir (door veel moslims beschouwd als de grootste koran-commentator in de geschiedenis), die met betrekking tot 5:33 zegt: "Het hier genoemde 'voer oorlog' betekent 'verzetten en tegenspreken', en bevat ongeloof, het blokkeren van wegen en het verspreiden van angst. Onheil in het land verwijst naar de verschillende soorten van kwaad (8). Waarom heeft Ibn Kathir gezegd dat alleen al ongeloof wordt gezien als 'een oorlog' tegen Allah? Omdat de koran moslims opdraagt om tegen mensen te vechten als zij niet geloven in Allah, en 5:33 legt straffen op voor de vage misdaden van 'oorlog voeren tegen Allah' en 'het veroorzaken van onheil', moeten deze misdaden ook ongeloof bevatten. Bekijk

eens een paar van Allah's geboden met betrekking tot niet-moslims in de koran:

"Jullie die geloven! Strijdt tegen de ongelovigen die in jullie nabijheid zijn en laat hen strengheid bij jullie vinden" (9:123).

"Voorzeker, Allah heeft van de gelovigen hun eigen persoon en hun bezittingen gekocht in ruil voor het paradijs; zij strijden voor de zaak van Allah, waarbij zij doden en worden gedood" (9:111).

"Bestrijdt diegenen onder de mensen van het Boek, die in Allah noch in de laatste Dag geloven, noch voor onwettig houden wat Allah en Zijn boodschapper voor onwettig hebben verklaard, noch de ware godsdienst belijden totdat zij de belasting met eigen hand betalen, terwijl zij onderdanig zijn" (9:29).

"Mohammed is de Boodschapper van Allah en degenen die met hem zijn, zijn streng tegen de ongelovigen, en barmhartig onderling" (48:29, Hilali-Khan).

Hier worden moslims bevolen om te vechten, te doden, of niet-moslims met geweld te onderwerpen, simpelweg omdat ze geen moslim zijn.

Christenen zijn niet onschuldig

Wanneer Islamitische Staat deze geboden gehoorzaamt, verzekeren westerse politici en de media ons echter, dat de islam dergelijk geweld veroordeelt, omdat de islam het doden van onschuldigen veroordeelt. Het probleem met deze reactie is echter, dat mensen die de islam verwerpen, volgens de Koran niet onschuldig zijn. Sterker nog, door te beweren dat Jezus de goddelijke Zoon van God is, maken de christenen zich schuldig aan de ergste zonde: *"Voorwaar, Allah vergeeft het niet als men aan Hem metgezellen toevoegt,*

maar zal al het andere vergeven aan wie Hij wil. Wie aan Allah metgezellen toevoegt, die begaat inderdaad een zeer grote zonde" (4:48).

Dat betekent dat de bewering als zou Islamitische Staat ongehoorzaam zijn aan de geboden van de islam, omdat IS onschuldige mensen doodt, gebaseerd is op een dubbelzinnigheid. Men kan slechts met recht beweren dat de islam het doden van mensen verbiedt die onschuldig zijn volgens de leer van de islam, maar de mensen die op brute wijze door Islamitische Staat vermoord worden, behoren niet tot deze categorie!

De islam en het doden van moslims

Een andere algemeen bekende tegenwerping van Westerse leiders en media is dat, omdat Islamitische Staat ook moslims

doodt, zij onmogelijk de islam kan verontschuldigen. De veronderstelling is dat de islam het doden van moslims in alle omstandigheden verbiedt, maar deze veronderstelling is onjuist. De koran gaat zelfs zo ver om Mohammed te bevelen om strijd te voeren tegen huichelaars (dat zijn mensen die zeggen moslim te zijn, maar het niet oprecht zijn): *"O profeet!, strijd tegen de ongelovigen en de huichelaars en wees onverzettelijk tegenover hen" (9:73).* Het Arabische woord dat hier vertaald is met je te weer stellen (jahidi) is een vorm van het woord jihad.

Volgens Mohammed zijn er drie redenen om iemand te doden die moslim is geworden. "De Boodschapper van Allah zei: 'Het is niet toegestaan om het bloed van een moslim te vergieten behalve in drie gevallen: een man die overspel pleegt nadat hij getrouwd is; of iemand die opzettelijk doodt, in welk geval hij vergelding verdient; of iemand die afvallig is geworden, in welk geval hij het verdient om te worden gedood'" (Sunan an-Nasa'i 4062) (9).

In het Westen hebben we de neiging om bij afvalligheid te denken aan het officieel afstand doen van een religieuze betrokkenheid. Maar de islam heeft een veel ruimere kijk op afvalligheid. De koran staat vol met waarschuwingen dat ook ongehoorzaamheid een teken van afvalligheid is. Zo zegt de koran dat wanneer moslims vrienden worden met niet-moslims, dit al een vorm van afvalligheid is:

"Laat de gelovigen geen ongelovigen als vrienden (medestanders) verkiezen boven de gelovigen; en wie dit doet, zal niets van (de bescherming van) Allah ervaren, maar moet zichzelf zorgvuldig tegen hen beschermen" (3:28).

"O, gij die gelooft!, neemt de Joden en de christenen niet tot vrienden (medestanders); ze zijn elkaars vrienden; en wie van u

hen als een vriend heeft, dan is hij een van hen; voorzeker, Allah leidt het onrechtvaardige (overtredende) volk niet" (5:51).

Wat heeft het hebben van vriendschap met niet-moslims te maken met afval? Zoals we hebben gezien, beweert de koran dat moslims 'geen geloof' kunnen hebben, tenzij ze zich volledig onderwerpen aan de beslissingen van Allah en Mohammed. Als Allah moslims gebiedt om geen vrienden te zijn met niet-moslims, betekent zijn vriendschap met niet-moslims ongeloof en zelfs afgoderij.

Veel hedendaagse moslims, vooral in het Westen, zullen dergelijke geboden gewoon op een andere manier interpreteren. Het loslaten van een duidelijke leer van de islam ten gunste van iets wat men als beter beschouwt, is echter de zonde van bid'ah (verandering, vernieuwing): De boodschapper van Allah zei: "Het beste van de toespraak is opgenomen in het Boek van Allah, en het beste van de leiding is de leiding gegeven door Mohammed. En de meest kwaadaardige zaken zijn hun innovaties (vernieuwingen); en elke verandering is fout" (10).

Allah's gezant zei: "Als iemand een vernieuwing (herinterpretatie) brengt of een vernieuwer van dienst is, zal de vloek van Allah, de engelen, en alle mensen op hem komen" (11).

Met andere woorden, moslims kunnen niet ontsnappen (zich onttrekken) aan de geboden van Allah door het invullen

van hun persoonlijke opvattingen van westerse tolerantie in teksten die geweld en onderdrukking eisen. Herinterpretatie brengt alleen maar meer veroordeling door Allah.

Een terugkeer naar de zuivere islam

Deze waarschuwingen werden heel serieus genomen door Mohammed en zijn volgelingen. Inderdaad, toen Mohammed stierf, voerde zijn naaste metgezel (en de eerste 'goedgeleide [volgzame] kalief' van de islam) Abu Bakr, een reeks van oorlogen tegen afvalligen. Sommige van deze afvalligen hadden de islam afgezworen toen ze hoorden dat Mohammed dood was. Anderen, echter, die hun geloof in de islam behielden, weigerden zakat (een soort aalmoes of belastingen) te betalen aan het bewind van Abu Bakr. Opvallend was dat Abu Bakr de mensen die weigerden om zakat te betalen, in dezelfde categorie plaatste als degenen die de islam hadden afgezworen. Afwijzing van een islamitische kerngewoonte was niet anders dan het verwerpen de islam, dus Abu Bakr verklaarde de oorlog aan hen allen (12).

Abu Bakr, de leider van het oorspronkelijke islamitische kalifaat, is dus overgegaan tot het zuiveren van moslimlanden van ongehoorzaamheid, hypocrisie en afvalligheid. Hij streed tegen de mensen die geloofden dat ze moslims waren, maar die niet volledig gehoorzaam aan Allah

waren. Bijna veertien eeuwen later werd een moslimgeleerde, genaamd Ibrahim ibn (zoon van) Awwad ibn Ibrahim ibn Ali ibn Muhammad al-Badri al-Samarrai, uitgeroepen tot leider van een vernieuwd islamitisch kalifaat. Hij koos de oorlognaam 'Abu Bakr al-Baghdadi' ('Abu Bakr van Bagdad'). Hij is de nieuwe Abu Bakr, en doet voor het vernieuwde kalifaat wat de oorspronkelijke Abu Bakr deed voor het originele kalifaat.

Omdat Mohammed verklaarde dat de grootste generatie moslims de eerste generatie was, en dat moslims het voorbeeld van de recht-geleide kaliefen moeten volgen, is het niet duidelijk te maken dat Islamitische Staat bezig is met het overtreden van de leer van de islam als zij probeert om moslimlanden te zuiveren van ongehoorzaamheid, hypocrisie en afvalligheid. Zoals Maajid Nawaz heeft opgemerkt, zijn de acties van Islamitische Staat precies datgene wat we van een precieze, letterlijke lezing van de koran zouden verwachten.

Waarom dan zijn er toch zoveel vreedzame moslims in de wereld (met inbegrip van moslims die vechten tegen de Islamitische Staat)? Gelukkigerwijs zijn, ondanks de inspanningen van jihadisten, moslims vaak beïnvloed door meer dan alleen de koran. Zowel iemands afkomst, ouders, cultuur, vrienden, onderwijs, enzovoort, spelen allemaal een rol in hoe die persoon zal leven, handelen, en een korantekst zal interpreteren. Veel westerse moslims zijn zelfs duidelijk beïnvloed door christelijke waarden. Daarom zullen miljoenen moslims ermee doorgaan om een veel beter

leven te leiden dan de koran beveelt. We moeten deze moslims beschermen, omdat groepen zoals ISIS hen beschouwen als huichelaars.

Bemoedigend is dat er ook moslims zijn, die christenen en joden willen beschermen. Ruim 250 moslimgeleerden en intellectuelen uit 120 moslimlanden riepen onlangs tijdens een door de Marokkaanse regering georganiseerde driedaagse conferentie in Marrakesh op om in islamitische landen de religieuze minderheden te beschermen tegen vervolging en hun vrijheid van godsdienst waarborgen. Deze verklaring past binnen de tendens in de islamitische wereldgemeenschap om kritischer stelling te nemen tegenover religieus gemotiveerde terreurdaden van met name ISIS (13).

Dr. David Wood is de gastheer van de live talkshow 'Jezus of Mohammed?' op het Trinity Channel. Hij heeft deelgenomen aan meer dan dertig publieke debatten met moslims in de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Frankrijk.

Vertaling: Piet Guijt

Dit artikel verscheen voor het eerst in het CHRISTIAN RESEARCH JOURNAL, vo-

lume 37, nummer 06 (2014). De volledige tekst van dit artikel is verkrijgbaar in PDF format op: <http://www.equip.org/PDF/JAF1376.pdf>

Voor verdere informatie kan worden verwezen naar: <http://www.equip.org/christian-research-journal/>

Koranteksten in de Nederlandse taal zijn te vinden op o.a.: <http://koran.nl> en <http://moslima.ansaar.nl/index.php/component/content/category/164-koran-in-het-nederlands>

Noten

1. 'ISIS' betekent 'Islamitische Staat van Irak en Syrië', terwijl 'ISIL' staat voor 'Islamitische Staat van Irak en de Levant'. De Levant is een gebied dat Syrië omvat, maar ook Israël, Jordanië, Libanon, Cyprus, de Palestijnse gebieden, en een deel van Turkije. De wijziging tot de meer algemene 'Islamitische Staat' suggereert dat de leiders van het kalifaat meer op het oog hebben dan hun directe omgeving.
2. http://www.cnn.com/2014/09/10/politics/transcript-obama-syria-isis-speech/index.html?hpt=po_c1.
3. <https://www.facebook.com/Maajid-NawazFanPage/photos/a.551104524956817.1073741829.135775283156412/736044739796127/?type=1&theater>.
4. Koran passages gemarkeerd 'Hilali-Khan' zijn ontleend aan de Hilali-Khan vertaling door Muhammad Taqi-ud-Din al-Hilali en Muhammad Muhsin Khan. Tenzij anders aangegeven, zijn alle (Engelse) koranteksten van de M.H. Shakir vertaling.
5. Voor allerlei verhalen over het aan

moslims toestaan van het recht om seks met hun gevangenen te hebben, zie 'Mohammed en de vrouwelijke gevangenen' door Silas, beschikbaar op <http://answering-islam.org/Silas/femalecaptives.htm>.

6. Met betrekking tot gedwongen bekering, verklaarde Mohammed: "Het is mij opgedragen om te vechten tegen mensen totdat ze getuigen dat er geen god is dan Allah, dat Mohammed de boodschapper van Allah is, en ze het gebed doen en zakat betalen, en als ze het doen, dat dan hun bloed en bezittingen gegarandeerd namens mij beschermd zijn behalve wanneer deze verdedigd zijn door de wet, en hun zaken rusten bij Allah" (Sahih Muslim, trans. Abdul Hamid Siddiqi [geen andere publicatiegegevens opgenomen in de tekst], nummer 33).
7. <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/remarks-president-cairo-university-6-04-09>.
8. Ibn Kathir, Tafsir Ibn Kathir, Volume III (Riyad: Darussalam Publishers, 2000), 161. De gehele Darussalam editie is ook online beschikbaar op www.qtafsir.com.
9. Sunan an-Nasa'i, trans. Nasiruddin al-Khattab (Riyad, Saoedi-Arabië: Darussalam Publishers, 2008), nummer 4062.
10. Sahih Muslim, nummer 1885.
11. Ibid., Nummer 3163.
12. Zie Sahih al-Bukhari, trans. Muhammad Muhsin Khan (Riyad, Saoedi-Arabië: Darussalam Publishers, 1997), nummer 7284.
13. Wilts, Gerhard, Moslimgeestelijken eisen bescherming christenen. Nederlands Dagblad, 28 januari 2016.

Verschieden O.T. wetgeving

Voorwoord

Men hoort van niet-christenen vaak het verwijt dat de koran, met al zijn gruwelijkheden, niet veel verschilt met het Oude Testament. In dit verband kan gewezen worden op de uitspraak van Jeroen Pauw in zijn talkshow Pauw op 24 november 2016 (11). Je kunt dan uiteraard wijzen op het Nieuwe Testament en op de Here Jezus Christus, die zonder zonden en ook zonder geweld was (12). In dit artikel worden er ook vanuit het *Oude Testament* redenen aangegeven dat het Oude Testament toch heel wat anders is dan wat bijvoorbeeld IS uit de koran haalt (onthoofden, ledematen afhakken van zondaren, nl. de ongelovigen).

Inleiding

Hoewel tal van politici, journalisten, en moslimorganisaties bezorgde Westerlingen ervan willen verzekeren dat de acties van ISIS, Boko Haram, al-Qaeda, al-Shabab, en de Taliban weinig of niets te maken hebben met de islam, echter iedereen, die vertrouwd is met de meest betrouwbare bronnen van de islam, weet dat onthoofdingen, terrorisme, en de seksuele uitbuiting van vrouwelijke gevangenen werden uitgevoerd en gepromoot door Mohammed en zijn metgezellen. Vandaar dat het kritiek hebben op de handelingen van terroristische groeperingen uiteindelijk kritiek op de leringen van de islam betekent.

Maar er is een probleem voor christenen die bezwaar maken tegen geweld dat wordt en is gepleegd in de naam van Allah. Immers ook het Oude Testament bevat harde straffen die vergelijkbaar zijn met die in de koran en de hadith (1), en de oorlogen van Jozua vertonen enige gelijkenis met de oorlogen van Mohammed en de 'juist geleide' kaliefen. Hoe kunnen christenen dan de aanvallen die door ISIS worden uitgevoerd, veroordelen zonder daarbij hun eigen geschriften te veroordelen? Zijn we gewoonweg inconsequent?

In dit artikel zullen we vijf belangrijke verschillen tussen de sharia (islamitische wetgeving) en oudtestamentische wetgeving onderzoeken. Voordat we de verschillen bespreken, zullen we nota moeten nemen van de overeenkomsten die leiden tot beschuldigingen van inconsequentie.

Overeenkomsten tussen de sharia en de oudtestamentische wetgeving

Moslims leiden de term sharia af uit de koran, waarin Allah verklaart: "Dan hebben Wij u (o Mohammed) een duidelijke weg gewezen; volg die daarom, maar volg de begeerten der onwetenden niet" (45:18, Ali)(2). Het Arabische woord voor 'weg' is hier sharia, dat in dit verband verwijst naar de geboden van Allah die aan Mohammed gegeven werden. Omdat de koran (4:65) ook moslims beveelt om besluiten van Mohammed te gehoorzamen, omvat het geheel van wetten, dat ontstond en dat sharia werd genoemd, zowel de geboden van zowel Allah als Mohammed.

De Mozaïsche wet is de verzameling van mitsvot (geboden, traditioneel genummerd door joodse rabbijnen tot 613) die door God aan Mozes werden geopenbaard. Dit systeem van geboden om

bepaalde handelingen (mitsvot aseh) uit te voeren en om bepaalde handelingen (mitsvot lo taaseh) niet te doen, werd gegeven aan de kinderen van Israël als onderdeel van hun verbond met de God die hen uit de ballingschap had bevrijd.

Zowel de sharia en de wet van Mozes noemen strenge straffen voor het overtreden van de morele geboden (bijv. stening wegens overspel). Beide werden gegeven door mannen die beweerden openbaringen van God te hebben ontvangen. Beide resulteerden in de vorming van theocratische regeringen, belast met de handhaving van Gods geboden.

Deze overeenkomsten moeten ons niet verbazen, want Mohammed kende vele joden in Medina en hij zag zichzelf als de Arabische voortzetting van de joodse lijn van profeten. De koran bevestigt zelfs de inspiratie en het gezag van de Torah (3). Maar veel verrassender zijn echter de verschillen.

Verschieden tussen de sharia en de oudtestamentische wetgeving

De wet van Mozes en de sharia kwamen in verschillende tijden tot stand in verschillende landen, in verschillende omstandigheden en in verschillende talen. Toch zijn de verschillen veel dieper dan qua taal of plaats.

1. De Mozaïsche wet kwam pas na de verlossing

In het Oude Testament gaf God de wet van Mozes aan de kinderen Israëls nadat Hij hen had verlost uit hun slavernij in Egypte. God ging niet naar de joden tijdens hun gevangenschap om hen te vertellen dat als ze trouw Zijn wetten zouden gehoorzamen, Hij hen dan zou redden van de Egyptenaren. In plaats daarvan redde Hij hen eerst en gaf hen vervolgens de wet. Dit was een voorbode van het evangelie: "God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is"

de sharia en de

(Rom. 5:8)(4). Bijbelse gehoorzaamheid aan God is een gevolg van Gods liefde, geen vereiste of voorwaarde voor Gods liefde.

Volgens de koran moet de gehoorzaamheid aan de geboden van Allah voorafgaan aan Allah's liefde, want Allah heeft geen liefde voor ongelovigen of voor degenen die gekenmerkt worden door verschillende soorten zonden:

Allah houdt niet van degenen die de grenzen overschrijden (2:190);

Allah houdt niet van welke ondankbare zondaar dan ook (2: 276);

Allah houdt niet van de ongelovigen (3:32);

Allah houdt niet van de onrechtvaardigen (3:57);

Allah houdt niet van hem die trots en opschepperig is (4:36);

[Allah] houdt niet van de verkwisters (7:31);

Allah houdt niet van de verraders (8:58);

Allah houdt niet van de onruststokers (28:77);

Allah houdt niet van enig arrogante opschepper (57:23).

De sharia moet dan ook worden gezien als de 'weg' of 'pad' om de liefde van Allah te verdienen (een concept dat geheel vreemd is aan de Bijbel)(5).

2. De Mozaische wet werd vergezeld door wonderen

Het is geen kleinigheid te beweren na-

mens God te spreken, maar de wet van Mozes kwam met méér dan alleen maar krachtige beweringen van Mozes. God voorzag in wonderen vóór, tijdens en na Zijn openbaring van de wet (bijvoorbeeld de plagen over de Egyptenaren, de splijting van de Rode Zee, water dat uit een rots stroomde, manna dat uit de hemel viel, etc.).

Daarentegen ontkent de koran herhaaldelijk dat Mohammeds openbaringen werden vergezeld door enig ander wonder dan de koran zelf. Nadat moslims meer dan een eeuw lang door joden en christenen waren bevraagd over het ontbreken

van de wonderen van Mohammed, stelden de moslims uiteindelijk een aantal wonderbaarlijke verhalen op en verwerkten deze in latere bronnen. Deze verhalen zijn echter direct in tegenspraak met de Koran: "En zij zeggen: 'Waarom is er geen teken van zijn Heer tot hem (de profeet) neder gezonden?' Zeg: 'Het onzienlijke behoort alleen Allah toe. Wacht, ik ben met u onder de wachtenden'" (10:20, Ali) "En de ongelovigen zeggen: 'Waarom is hem (de profeet) geen teken van zijn Heer neder gezonden?' Gij zijt waarlijk een waarschuwer en er is voor elk volk een leidsman" (13:7, Ali).

"Toch zeggen zij: 'Waarom zijn hem geen

tekenen van zijn Heer neder gezonden?' Zeg: 'De tekenen zijn bij Allah alleen, en ik ben slechts een duidelijke waarschuwer'. Is het niet genoeg voor hen dat Wij u het Boek hebben geopenbaard dat aan hen wordt voorgelezen? Voorwaar, hierin is barmhartigheid en aanzien voor een volk dat gelooft" (29:50-51, Ali) (6).

Het verschil wat betreft het thema van harde juridische straffen in het Oude Testament en de koran is hier zeer relevant. Ongehoorzaam zijn aan een man die beweert namens God te spreken, maar die geen bewijs kan leveren behalve zijn Arabisch proza is één ding, maar ongehoorzaamheid tegenover de God die u door de woestijn leidt door een vuurkolom is geheel iets anders. Omdat verantwoording proportioneel is met het aangeboden en ervaren bewijsmateriaal, hadden joden die tegen Gods geboden in opstand kwamen, geen enkel excuus.

3. De Mozaïsche wet propageerde eerlijkheid tegenover iedereen

Eén van de meest bekende oudtestamentische opdrachten was dat joden hun naasten moesten liefhebben als zichzelf: "Gij zult niet wraakzuchtig en haatdragend zijn tegenover de kinderen van uw volk, maar uw naaste liefhebben als uzelf: Ik ben de HERE" (Lev. 19:18). Nog opvallender (vooral gelet op de cultuur van die tijd) is Gods gebod (iets later in hetzelfde hoofdstuk) dat dezelfde liefde ook van toepassing is op niet-joden: "En wanneer een vreemdeling bij u in uw land vertoeft, zult gij hem niet onderdrukken. Als een onder u geboren Israëliet zal u de vreemdeling gelden, die bij u vertoeft; gij zult hem liefhebben als uzelf, want gij zijt vreemdeling geweest in het land Egypte: Ik ben de HERE, uw God" (Lev. 19:33-34).

Ongeveer tweeduizend jaar nadat Mozes deze woorden had overgeleverd aan de kinderen van Israël, eiste de koran een geheel andere behandeling van gelovigen en ongelovigen: "Mohammed is de

boodschapper van Allah. En zij, die met hem zijn, zijn hard tegen de ongelovigen en zachtmoedig onder elkaar" (48:29, Hilali-Khan). Deze 'strengere' behandeling van niet-moslims is gebaseerd op hun inferioriteit. Allah noemt joden, christenen en 'al-Mushrikun' (afgodendienaars) 'de slechtste der schepselen': "Voorwaar, de ongelovigen onder de mensen van het Boek en de afgodendienaren zullen in het vuur der hel geworpen worden, daarin zullen zij verblijven. Zij zijn de slechtste der schepselen" (98:6, Hilali-Khan). Moslims echter zijn de 'beste mensen', want Allah zegt tegen de moslims: "Gij (moslims) zijt het beste volk dat voor de mensheid (ter lering) is verwekt" (3:110, Hilali-Khan).

Dus terwijl de God van de Bijbel de joden eraan herinnert, dat ook zij ooit vreemdelingen in het land Egypte waren en werden gered door genade, herinnert Allah de moslims er aan dat ze superieur zijn aan niet-moslims en dienovereenkomstig de niet-moslims moeten behandelen.

4. De Mozaïsche wet was geografisch beperkt

In Exodus 23:31 zegt God tegen de Israëlieten: "En Ik zal u het gebied geven van de Schelfzee tot de Zee der Filistijnen en van de woestijn tot de rivier de Eufraat". Gods verbond was met joden die Zijn geboden wilden gehoorzamen in ruil voor een speciaal goddelijk recht op het land. Iedereen die niet de Mozaïsche wet wilde gehoorzamen, was vrij om het land Israël te verlaten. Degenen die in het land bleven, stemden in met de voorwaarden van het verbond (inclusief straffen voor het overtreden van de wet). De joden werden nooit opgedragen over de wereld te marcheren en de Mozaïsche wet op te leggen aan de niet-joodse bevolking.

De sharia moet echter worden opgelegd aan de gehele wereld. Volgens de koran zond Allah Mohammed om de islam te laten zegevieren over alle andere godsdiensten: "Hij is het Die Zijn boodschapper met leiding en de ware godsdienst heeft gezonden om deze te doen zegevieren boven alle godsdiensten, ofschoon de afgodendienaren er afkerig van zijn" (9:33). Mohammed zou deze overwinning behalen door tegen de ongelovigen te strijden totdat ze zich onderwerpen aan de islam: "De boodschapper van Allah zei: 'Ik heb de opdracht gekregen om tegen de mensen te vechten totdat zij zeggen: *La ilaha illallah* [Er is geen God dan Allah]', en wie zei *La ilaha illallah*, diens eigendom en leven zal door Allah gered worden" (7).

In een visioen werd aan Mohammed

getoond dat zijn ummah (moslimgemeenschap) uiteindelijk de sharia zou opleggen aan de hele wereld: "De boodschapper van Allah zei: 'Allah trok de einden der aarde bij elkaar zodat ik ze kon zien, en ik zag de oosterse en westerse landen, en ik zag dat de heerschappij van mijn ummah zo ver zal komen als dat wat voor mij bij elkaar werd getrokken om het te kunnen zien'" (8). Naar hun aard is de Mozaïsche wet geografisch beperkt, terwijl de sharia agressief expansionistisch is.

5. De Mozaïsche wet was niet de laatste boodschap

Het verbond met Mozes was voor de kinderen van Israël, niet voor de rest van de wereld. Sterker nog, zelfs in het Oude Testament, kondigt God aan dat er een nieuw verbond zal komen: "Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des HEREN" (Jer. 31:31-32).

Door middel van de Messias zou Gods nieuwe verbond zowel joden als heidenen bereiken. In een profetie zegt God tegen de Messias: "Ik, de HERE, heb u geroepen in gerechtigheid, uw hand gevat, u behoed en u gesteld tot een verbond voor het volk, tot een licht der naties" (Jesaja 42:6). Oudtestamentische profetieën over een nieuw verbond werden vervuld door Jezus, die het verbond met Zijn eigen bloed verzegelde: "En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zei: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En

Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zei: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden” (Matt. 26:26-28). Dus het Mozaïsche verbond was een tijdelijke opstap naar een nieuw verbond.

Is er een nieuw verbond na de sharia? In de koran verklaart Allah: “Mohammed is niet de vader van één uwer mannen, maar de boodschapper van Allah en het zegel der profeten; Allah heeft kennis van alle dingen” (33:40). Mohammed is het ermee eens en zegt: “Er zal geen profeet na mij zijn” (9). Allah’s laatste marsorders voor moslims, zo lijkt het, betreffen onthoofdingen, het doden van afvalligen, de onderdrukking van vrouwen, en de gewelddadige onderwerping van de hele wereld aan de sharia.

Beoordeling

Hoewel er veel meer verschillen bestaan tussen de Wet van Mozes en de sharia (we zouden van gebod tot gebod moeten opdracht gaan om hen alle te onderzoeken)(10), hebben we genoeg gezien om beschuldigingen van inconsistentie weg te nemen. Christenen die ‘ISIS-stijl’ onthoofdingen, seksuele uitbuiting van vrouwen, en onderdrukking van religieuze minderheden veroordelen, zijn geen huichelaars, want de gelijkenissen tussen de wet van Mozes en de wet van Mohammed zijn slechts oppervlakkig. Daarom zouden atheïsten en moslims die de Bijbel ter sprake brengen wanneer de sharia in twijfel wordt getrokken of bekritiseerd, er goed aan doen om een Bijbel te openen en te zien wat het werkelijk zegt.

David Wood, PhD (gastheer van de Trinity Channel’s live talk show ‘Jesus of Mohammed?’ Hij heeft deelgenomen aan

meer dan veertig publieke debatten in de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Frankrijk.)

Vertaling: Piet Guijt

Dit artikel verscheen voor het eerst in het Christian Research Journal, volume 38, nummer 06 (2015). De volledige tekst van dit artikel is te vinden op: <http://www.equip.org/article/five-differences-sharia-old-testament-law/>

Noten

- 1 Moslims geloven dat de koran aan de directe woord van Allah is. De Hadith (in tal van boeken en collecties) bevat de leer van Mohammed.
- 2 Tenzij anders vermeld, zijn de koran-citaten afkomstig uit de M. H. Shakir vertaling. Andere verzen, waar aangegeven, zijn afkomstig uit de vertaling Hilali-Khan (Hilali-Khan).
- 3 Zie 3:3-4; 5:43-44; 5:68; 7:157; 10:94.
- 4 Alle Bijbelcitaten zijn afkomstig uit de New American Standard Bible.
- 5 In antwoord op de koran-passages waarin staat dat Allah houdt niet van de ongelovigen, merken sommigen op dat bepaalde oudtestamentische passages zeggen dat God zondaars haat (bijv. Lev. 20:23; Psalm 5:5; 11:5; etc.). Maar ook hier is er een schrijnend verschil tussen de koran en de Bijbel. Jezus beveelt zijn volgelingen: “Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat zij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is” (Matt. 5:44-45; Rom. 5:6-8). Omdat Jezus’ woorden gezaghebbend zijn, zullen uitspraken over God die de zondaars haat, moeten worden geharmoniseerd met uitspraken over God die zondaren liefheeft, ofwel door erop te wijzen dat passages

zoals Psalm 5:5 poëtische uitingen zijn van Gods haat tegen de zonde of door te stellen dat God zondaars op een bepaalde manier liefheeft, maar een hekel aan hen heeft op een andere manier. De koran echter vereist geen dergelijke harmonisatie, want er is gewoon geen nadruk op Gods liefde voor zondaars of ongelovigen.

- 6 Zie ook 2:118; 6:37,109; 11:12; 13:27; 17:59, 90-93; 20:133; 28:48.
- 7 Sahih al-Bukhari, trans. Muhammad Muhsin Khan (Riyad, Saoedi-Arabië: Darussalam Publishers, 1997), 6924. Vgl. koran 5:32-33; 9:29,111,123; 48:29.
- 8 Sahih Muslim, trans. Nasiruddin al-Khattab (Riyad, Saoedi-Arabië: Darussalam Publishers, 2007), 7258.
- 9 Sahih al-Bukhari
- 10 Voor een zorgvuldige bespreking van de oudtestamentische wetten die volgens de moderne normen buitengewoon hard zijn, zie Paul Copan, *Is God een moreel Monster?* (Grand Rapids: Baker Books, 2011). Voor een analyse van de bewering dat oudtestamentische oorlogen genocide betekenden, zie Paul Copan en Matthew Flannagan, *Heeft God werkelijk genocide bevolen?* (Grand Rapids: Baker Books, 2014); en Matthew Flannagan, “Is de God van het Oude Testament een voorstander van totale oorlog tegen niet-strijders” in dit nummer van de Journal, 10-11.
- 11 “We weten ook allemaal als je je er een beetje in verdiept, dat al die boeken verschrikkelijk zijn en altijd oproepen tot geweld”, aldus Jeroen Pauw. Uit zijn uitspraak blijkt, dat hij zich er helemaal niet in verdiept heeft.
- 12 Ds. Paul Visser en EO-presentator Tijs van den Brink reageerden in de talkshow Pauw van 8 december 2016 op de ongenueanceerde uitspraak van Pauw.

"Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen" (Luk.23:34) (1) Jezus, tijdens de kruisiging.

"Moge Allah de joden en christenen vervloeken, want zij aanbidden op de graven van hun profeten" (2) Mohammed op zijn sterfbed.

Jezus of Mohammed?

Korte inhoud

Sommige aanhangers van het relativistisch denken beweren dat alle religieuze aanspraken in godsdiensten evenveel waarheid bevatten terwijl de 'nieuwe atheïsten' het tegenovergestelde beweren, namelijk dat alle religieuze aanspraken onwaar zijn. Uit een eerste onderzoek naar het bewijsmateriaal van de verschillende religies blijken er veel verschillen te bestaan. Terwijl de christelijke leer van Jezus in de Bijbel geheel gebaseerd is op ooggetuigen in Zijn tijd, is het geloof van moslims over Mohammed gebaseerd op documenten die pas een eeuw na de dood van Mohammed zijn ontstaan. Maar zelfs als we deze late islamitische bronnen serieus nemen, leidt dat onmiddellijk tot grote problemen. Mohammeds morele leringen en voorbeeld over seks en geweld worden door mensen die niet bekend zijn met islamitische bronnen als schokkend ervaren, zeker als ze vergeleken worden

met de lessen van Jezus, zoals we die lezen in het Nieuwe Testament. Wanneer we beiden vergelijken, dan valt direct de hoogstaande moraliteit van Jezus direct op. Jezus en Mohammed leerden een volslagen andere theologieën, maar in dit artikel willen we sterke argumenten aandragen om het christelijke denken de voorkeur te geven boven de islam. De opstanding van Jezus uit de dood wordt door tal van historische gegevens bevestigd. Bestudering van het leven van Mohammed leidt niet tot het overtuigende bewijs dat hij een profeet was en zijn leerstellingen leiden tot geloofsconflicten die voor velen het afscheid van de islam betekenden.

Toen Jezus van Nazareth aan het kruis hing, nauwelijks herkenbaar door Zijn talrijke bloedige wonden en verscheurde lichaam, vroeg Hij aan Zijn Vader om de mensen die Hem zo mishandeld hadden,

te vergeven. Zes eeuwen later lag Mohammed op sterven omdat een Joodse vrouw wiens familie was afgeslacht door de islamitische veroveraars, hem vergiftigd had (3). Zijn gebed naar Allah was een vervloeking van de joden en christenen. Een zorgvuldige vergelijking (van uitspraken van Jezus en Mohammed laat zien dat het christendom en de islam vaak anders zijn dan gedacht wordt. De oprichters van de twee meest populaire religies kennen levensgrote verschillen qua historisch bewijs en ethiek. Rekening houdend met de ongelijkheid van hun fundamentele leer kan de kloof tussen islam en christendom nimmer groter zijn. Mohammed lijkt onlosmakelijk verbonden met een bepaalde cultuur in een bepaalde periode. Jezus lijkt tijdloos te zijn.

Historische gegevens

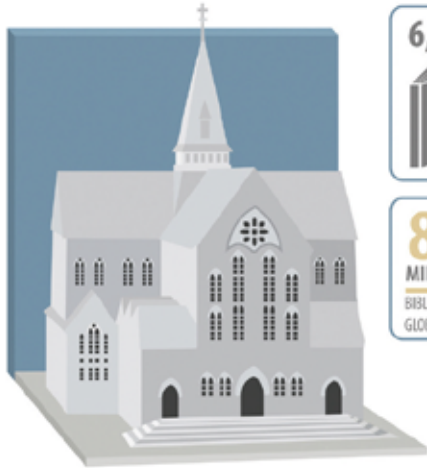
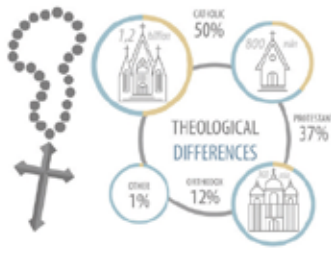
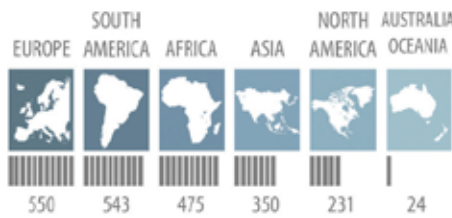
Hoewel er verscheidene oude niet-christelijke geschriften verwijzen naar Jezus, is

CHRISTIANITY INFOGRAPHIC

CHRISTIAN POPULATION IN THE WORLD

vrijwel alles wat we weten over Zijn leven gebaseerd op de bronnen van het Nieuwe Testament. De vier evangeliën, het boek Handelingen en tal van brieven werden allemaal geschreven door ooggetuigen zelf of tijdens het leven van deze ooggetuigen. Meerdere, onafhankelijke, vroege bronnen stellen ons in staat om een betrouwbaar beeld van de historische Jezus te vormen. Een historicus zal echter meer problemen hebben met het onderzoeken van de bronnen van de islam. De Koran zegt niets over Mohammed (althans niet expliciet). De vroegste gedetailleerde biografische bron voor de profeet van de islam is Ibn Ishaq's 'Life of Muhammad', pas meer dan een eeuw na de dood van Mohammed geschreven. Moderne moslimtheologen hebben echter verklaard dat Ibn Ishaq's 'Life of Muhammad' een verkeerde methode van studie over de profeet was, waardoor ze gedwongen werden zich op nog latere informatie over hun profeet te richten. De meest betrouwbare bronnen van verhalen over Mohammed zoals de Sahih al-Bukhari, Sahih Muslim en anderen werden ongeveer twee eeuwen of nog later geschreven na de gebeurtenissen die ze in hun geschriften vermelden. Het moge duidelijk zijn dat er in die twee eeuwen genoeg tijd was om de historische inhoud naar believen te bewerken. Zoektochten naar vroegere historische islamitische gegevens hebben weinig opgeleverd en dit heeft geleid tot een grote scepsis onder de geleerden die in de afgelopen eeuw

islamitische studies gedaan hebben (4). Natuurlijk zijn er ook genoeg nieuwtestamentische geleerden die zeer kritisch staan tegenover het christelijk geloof (bijvoorbeeld tegenover Jezus' wonderen en Goddelijke natuur). Maar er is een cruciaal verschil tussen de scepsis over Jezus en de scepsis over Mohammed. De critici van het christendom moeten een weg vinden in een aanzienlijke hoeveelheid vroeg historisch bewijs, iets wat er in de geschiedenis van de islam niet te vinden is.

Moreel voorbeeld

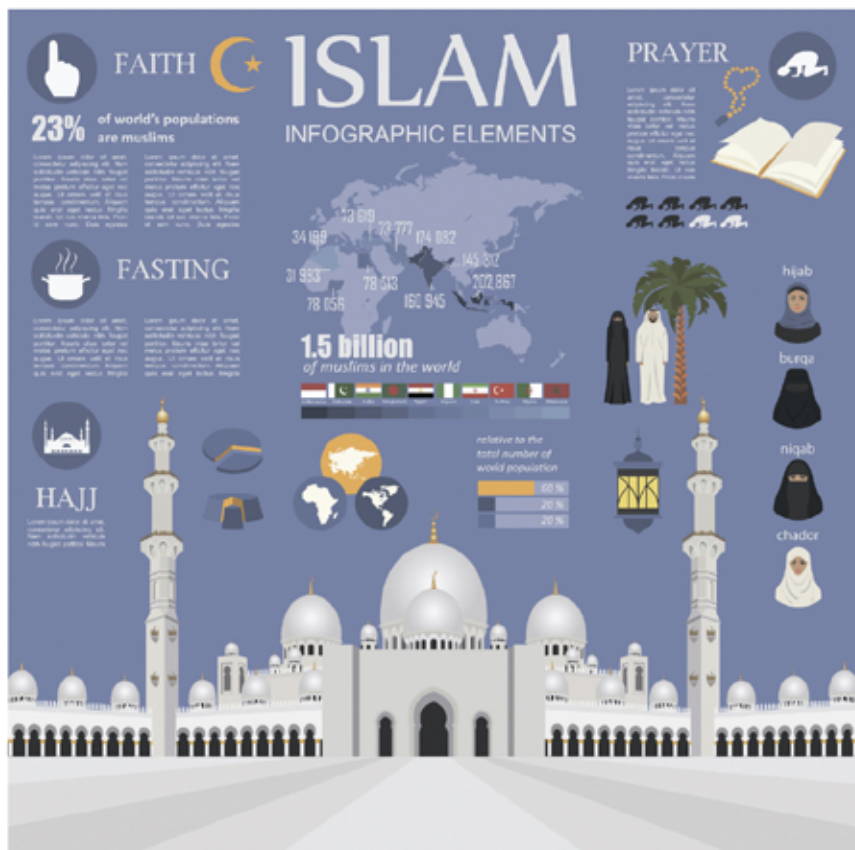
Kort nadat hij een atheïst geworden was, werd er aan de Britse filosoof Antony Flew gevraagd of hij dacht dat hij uiteindelijk toch een theïstische godsdienst zoals het christendom of de islam zou kunnen aanhangen. Alhoewel Flew dit ontkende, maakte hij bij die gelegenheid een vergelijking tussen Jezus en Mohammed. "Er is een opmerking die ik wil plaatsen waar ik volkomen van overtuigd ben: Jezus is een enorm aantrekkelijk, charismatisch figuur, hetgeen de profeet van de islam zeer zeker niet is" (5). Waarom vond Flew (die gedurende een groot deel van de twintigste eeuw berucht was om zijn kritiek op het christelijk geloof in God), Jezus 'enorm' aantrekkelijk en Mohammed totaal niet? Flew heeft een belangrijk deel van zijn leven besteed aan het bestuderen van wereldreligies en hij vond het contrast tussen Jezus en Mohammed opvallend. Jezus besteedde het grootste

deel van zijn driejarige bediening aan de zorg voor de noden van anderen. Wanneer Hij uitgedaagd werd om wonderen te verrichten om Zijn eigen honger te stillen (Mat. 4:3,4) of zodanig te handelen dat hij persoonlijk meer vereerd zou worden, weigerde Hij dat (Mat. 4:5,6). Maar Hij wendde Zich nooit af van blinden, doven, zieken, gehandicapten en mensen die honger leden. Hij kwam op voor de mensen die buiten de maatschappij stonden en veroordeelde de zelfingenomen elite (Luk. 7:36-50). Hij droeg Zijn volgelingen op om iedereen lief te hebben (Mat. 5:43-45) en niemand kwaad te doen (Mat. 26:52). Bij kritiek op Zijn persoon was Jezus zo overtuigd van Zijn integriteit dat Hij tegen zijn opposenten zei: "Wie van u overtuigt Mij van zonde?"

Afgezien daarvan gaf Jezus het ultieme morele bewijs door Zijn leven te geven voor anderen. Nadat Hij zijn discipelen gewaarschuwd had zich niet te verheffen tegenover anderen, zei Hij: "Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losgeld voor velen" (Marc. 10:45). In navolging van het offer van Jezus hebben talloze christenen hun leven voor anderen gegeven of het evangelie verkondigd in vijandige gebieden, of de zorg op zich genomen van zieken in gebieden die door ziektes geteisterd werden.

In het leven van Mohammed is een dergelijk voorbeeldgedrag nauwelijks te vinden. Eerlijkheidshalve zijn er wel veel voorbeelden te noemen in het leven van Mohammed waarin hij aardig, gul of moedig was. En de komst van de islam heeft een einde gemaakt aan bepaalde gruwelijke praktijken zoals het vermoorden van kleine meisjes. De Koran stelt Mohammed voor als het ultieme rolmodel (33:21) terwijl zijn leringen een dergelijke waardering niet verdienen. Neem bijvoorbeeld Mohammeds houding tegenover twee belangrijke morele onderwerpen: seksuele ethiek en geweld. Ondanks het verbod van de Koran om met meer dan vier vrouwen te trouwen (4:3) had Mohammed op enig moment ten minste negen vrouwen (6), en wel nadat aan hem in 33:50 een bijzondere openbaring gegeven was dat het alleen aan hem was toegestaan dit gebod te negeren. Islamitische bronnen vermelden dat een van de vrouwen van Mohammed, namelijk een meisje genaamd Aisha, negen jaar was toen het huwelijk werd gesloten (7). Een andere vrouw, Zaynab, was eerder getrouwd met zijn geadopteerde zoon Zayd. Toen Mohammed zijn geadopteerde zoon Zayd bezocht, zag hij Zaynab bijna geheel naakt en voelde zich aangetrokken tot

haar. Zayd scheidde van zijn vrouw zodat Mohammed haar zou kunnen hebben (8).

Hoewel moslimmannen hoogstens vier vrouwen mochten en mogen hebben, stond Mohammed hen toe een onbeperkt aantal gevangenen en concubines te bezitten (zie Koran 23: 5-6; 70: 22-30) (9). Moslims zijn niet verplicht om hun gevangenen waarmee ze seks hebben te trouwen, ze mochten zelfs seks hebben met gevangen vrouwen wier echtgenoten nog leefden (04:24) (10). Mohammed stond zijn volgelingen een vorm van prostitutie toe, de zogenaamde 'Muta', waar een moslim een vrouw voor seks kon betalen waarna hij haar voor een korte tijd kon trouwen en, na enige tijd seks met haar te hebben gehad, weer kon scheiden (11).

De manier waarop Mohammed met critici, afvalligen en niet-moslims omging was net zo verwerpelijk. Moderne moslims beweren dat Mohammed alleen zijn vijanden doodde als hij werd aangevallen, maar de geschiedenis leert dat Mohammed tal van mensen vermoordde wiens enige misdaad was het schrijven van kritische gedichten (12). Degenen die besloten om de islam te verlaten, verging het niet veel beter, want Mohammed gebood zijn volgelingen om eenieder die islam de rug toekeerde, te doden (13). Op basis van Mohammeds herhaalde commando's om afvalligen te doden, besloten alle vier scholen voor Soennitische recht-

spraak, samen met de Shia scholen, dat de mannelijke afvalligen gedood moesten worden. Er is echter enige onenigheid over de vraag wat te doen met vrouwelijke afvalligen, namelijk: a) ook doden of b) gevangennemen en martelen totdat ze weer terugkeerden tot de islam (14). Toch lijken sommige passages in de Koran de vrede met niet-moslims te bevorderen (15), maar de Koran kent haar eigen interpretatie van wetgeving namelijk: wat er ook gezegd wordt over de leer van de Koran of wat er ook afgeschaft of vergeten wordt, onze laatste leer is altijd de beste (2:106, Shakir) (16). Dit is de basis van 'de leer van intrekking' volgens welke eerdere passages van de Koran bij tegenstrijdigheden worden veranderd door latere passages. Houd dit in gedachten als u enkele passages leest uit de laatste drie belangrijke hoofdstukken, die Mohammed aan zijn volgelingen naliet.

"O, gij die gelooft, neem de joden en christenen niet tot vriend, ze zijn vrienden van elkaar" (5:51, Shakir); "Bestrijdt degenen die niet in Allah geloven noch in de laatste dag!" (9:29, Ali) (17); "Voorzeker, Allah heeft de gelovige personen en hun bezittingen gekocht zodat ze in het paradijs komen als ze de weg van Allah bewandelen en doden en gedood worden" (9:111, Shakir); "O, gij die gelooft, vecht tegen de ongelovigen in je nabijheid en laat ze je hardheid voelen" (9:123, Shakir); "Mohammed is de boodschapper van

Allah en degenen die met hem zijn, en streng tegen de ongelovigen en barmhartig onderling" (48:29, Hilali-Khan) (18).

Bedenk dat het belangrijkste criterium voor de bestrijding of mishandeling van mensen is dat ze niet geloven in Allah als de enige ware God. Mohammeds laatste marsorders bestaan grotendeels uit commando's om niet-moslims met geweld te onderwerpen. Deze bevelen overschrijven eerdere leringen waarin wordt opgeroepen tot een vreedzame co-existentie met ongelovigen. Even elk moreel relativisme buiten beschouwing latend, zal het niemand verbazen dat de terechte conclusie van Flews onderzoek is dat Jezus aanmerkelijk aantrekkelijker is dan Mohammed.

De religieuze boodschap

Jezus richtte Zich in Zijn aardse bediening op talrijke problemen en veel van wat Hij zei kon beschouwd worden als bekend terrein, ook bij niet-christelijke religies en filosofieën. Maar het meest unieke deel van Jezus' boodschap, en wat ook de meeste weerstand bij Zijn gehoor opleverde, had betrekking op Zijn identiteit en voorrechten als de goddelijke Zoon van God. De timmermanszoon uit Nazareth beweerde de grote 'Ik Ben' te zijn die de Israëlieten tijdens de exodus geleid had (Joh. 8:58; 8:24; vgl. Ex. 3:14). Hij beweerde de apocalyptische 'Zoon des mensen' te zijn die zou komen op de wolken des hemels en aanbeden zal worden in Zijn eeuwig koninkrijk (Marc. 14:62; vgl. Deut. 7:13-14). Hij verzekerde Zijn toehoorders dat Hij hun zonden kon vergeven (Marc. 2:1-12) en dat als mensen zondigen, ze een schuld aan Hem hebben (Luk. 7:40-50). Jezus zei dat Hij Zijn volgelingen, waar ook ter wereld, zou verzamelen (Mat. 18:20) en dat ze dan eeuwig bij Hem zullen zijn (Mat. 28:20). Hij verkondigde dat Hij in staat was gebeden te verhoren (Joh. 14:13,14). Kort daarvoor had Hij verklaard dat Hij heerlijkheid had bij de Vader voordat de wereld er was (Joh. 17:5). Jezus noemde Zichzelf Heer van de sabbat (Marc. 2:28) en de Heer van koning David (Mat. 22:41-45). Als je al deze leringen voegt bij de claim van Jezus dat Hij 'een losprijs voor velen' is, wordt de essentie van het christelijk geloof duidelijk: 'De goddelijke Zoon van de enige God is mens geworden om als volmaakt offer voor de zonden van de mens te sterven (Joh. 3:16).

Mohammed ontkende de essentiële leerstellingen van het evangelie. Jezus was niet meer dan een 'boodschapper' (Koran 5:75, Ali) (19). Jezus kon niet gestorven zijn voor de zonden van iemand anders omdat Hij niet aan het kruis gestorven is (4:157-158) en omdat iemand 'de last' van een ander niet kon dragen (39:7,

tot een leider van de eerste gemeenten, omdat hij ervan overtuigd was dat Jezus aan hem verschenen was (1 Kor. 15:7). De apostel Paulus vervolgde aanvankelijk de gelovigen en probeerde hen te doden (Hand. 9:1-19). Echter na een ontmoeting met Jezus op de weg naar Damascus begon hij dezelfde boodschap te prediken als Petrus, Jacobus en de andere apostelen, namelijk dat Jezus de verzenen Heer is (1 Kor. 15:11). De enige mogelijke verklaring van deze historische feiten is dat Jezus opstond uit de dood (23).

Volgens de Koran is Mohammeds enige wonder de Koran zelf (29:48-51). De welsprekendheid van de Koran werd verondersteld te zijn als teken van zijn goddelijke oorsprong (2:23). Maar dit is niet erg overtuigend. Zelfs al zou de koran het meest welsprekende boek zijn wat ooit geschreven is (wat het niet is), kan dit nauwelijks gezien worden als bewijs van goddelijke inspiratie, net zo min als de onovertroffen schitterende symfonieën van Mozart bewijzen dat zijn muziek van God komt. Ook al beschouw ik het belangrijkste argument van de Koran, namelijk het argument van welsprekendheid als basis voor de goddelijke oorsprong van de koran niet sterk (en zelfs eerder een bewijs wat tegen haar goddelijke oorsprong pleit), toch denk ik dat enkele feiten uit de vroege islamitische bronnen meer relevant zijn.

Ten eerste, toen Mohammed openbaringen begon te ontvangen in de grot op de berg Hira, was zijn eerste indruk dat hij bezeten was door een poëzie-demon (25). Ten tweede werd Mohammed na zijn ervaringen in de grot suïcidaal en probeerde hij van een klif te springen. Islamitische

Ali) (20). De Koran ontkent ook expliciet de leer van de drie-eenheid in 5:73 en 5:116. We moeten hierbij de kanttekening plaatsen dat volgens de Koran, christenen geloven dat de drie-eenheid bestaat uit God, Jezus en Maria (21). De centrale boodschap van de islam is dat mensen afgoderij moeten vermijden (vooral het geloof in de Godheid van Christus) en dat ze Allah moeten dienen door Mohammed als ultieme autoriteit in hun leven toe te laten (4:65; 3:31-32). Mohammed verklaarde dat zijn volgelingen de volgende geloofsoefening moesten uitvoeren (22): de vijf dagelijkse gebeden bidden, aalmoezen geven, vasten tijdens de maand Ramadan en een bedevaart naar Mekka (ervan uitgaande dat ze er fysiek en financieel toe in staat waren). Moslims moeten deze taken uitvoeren in gehoorzaamheid aan Allah.

vat zelfs twee apocriefe wonderen: Jezus spreekt bij de geboorte (19:29-33) en Hij geeft leven aan een kleivogel (5:110).

Natuurlijk is het fundament van het christelijk geloof altijd Jezus' opstanding geweest (1 Kor. 15:12-19). Als we de bewijzen uit de eerste eeuw gaan analyseren, zien we dat na de dood van Jezus Zijn volgelingen depressief waren omdat hun Leraar was gedood. Maar dezelfde volgelingen veranderden in enthousiaste predikers. De meeste van hen verkondigden tot hun (martel)dood dat Jezus uit de dood was opgestaan en aan hen verschenen was. We zien een dergelijke transformatie ook in twee mensen die tijdens de aardse bediening van Jezus geen volgelingen van Hem waren. De apostel Jacobus veranderde van een scepticus (Joh. 7:5)

Goddelijke bevestiging

In het verleden zijn er tal van mannen en vrouwen geweest die anderen vertelden wat ze moeten geloven over God. Zelfs tot op heden zijn er veel zelfbenoemde 'propheten' die hun volgelingen ervan overtuigd hebben dat ze de sleutels van het paradijs in hun bezit hebben. Jezus en Mohammed leerden theologieën die radicaal verschillen van elkaar en van die van andere religieuze leiders. Waarom zouden we hen geloven? Interessant is dat de Bijbel en Koran het erover eens zijn dat Jezus het meest wonderbaarlijkste leven leidde in de geschiedenis van de mensheid. Volgens zowel de christelijke als de islamitische geschriften werd Jezus geboren uit een maagd (Mat. 1:18-23; koran 3:47), genas Hij melaatsen (Luk. 5:12-13; Koran 3:49), gaf Hij zicht aan de blinden (Marc. 10:46-52; Koran 5:110) en wekte Hij doden op (Joh. 11:38-44; Koran 3:49). De Koran be-

bronnen melden dat zijn vrouw Khadijah en haar neef Waraqah, die overigens niet in de grot waren en geen idee hadden wat er werkelijk gebeurd was, hem ervan overtuigden dat hij niet bezeten was, maar dat hij een profeet van God was (26). Ten derde, toen Mohammed het 53-ste hoofdstuk van de koran af had en aan zijn volgelingen toonde, bevatte dat verzen waardoor moslims toegestaan werd tot drie heidense godinnen te bidden (al-Lat; al-Uzza en Manat). Mohammed declameerde deze verzen en boog zich ter ere van deze nieuwe openbaring. Even later vertelde hij zijn volgelingen dat de zogenaamde Satanische verzen die hij gebracht had als deel van de Koran, niet echt van Allah waren maar van satan. ('Salmon Rushdie "De duivelsverzen") Mohammed verwijderde ze uit de Koran en verving ze met de woorden die we vinden in hoofdstuk 53 (27). Ten vierde, op een gegeven moment zei Mohammed dat hij het slachtoffer was geworden van een magische vervloeking waar hij ongeveer een jaar last van had. Volgens meerdere bronnen stal een van Mohammeds vijanden zijn haarborstel en gebruikte die als medium voor de vloek. Ibn Ishaq vertelt ons dat Mohammed in die tijd behekst was en Bukhari voegde eraan toe dat hij door die vloek waanvoorstellingen kreeg (28). Als

we deze feiten in acht nemen, wordt het vreemde argument dat de poëzie van de Koran beter zou zijn dan andere poëzie en dat het 'dus' een bewijs van goddelijke inspiratie zou zijn, verder ondergraven door de feiten die zijn aangedragen door de islamitische bronnen.

Het islamitische dilemma

Een laatste verschil tussen Jezus en Mohammed wat nog niet besproken is, is de vraag of een van deze mannen de boodschap van de ander bevestigt heeft. Zoals we gezien hebben noemt de Koran Jezus een 'boodschapper' van God en zijn de moslims derhalve verplicht om de leringen van Jezus te eren. Maar omdat de evangeliën melding maken van de christelijke visie op Jezus, namelijk de Goddelijkheid van Jezus, Zijn kruisdood en opstanding, zijn de moslims genoodzaakt te zeggen dat de evangeliën gecorrumpeerd zijn.

En hier worden de moslims geconfronteerd met hun misschien wel grootste probleem. De Koran bevestigt namelijk de inspiratie van de christelijke geschriften (zie 3: 3-4; 7:157; 10:94 etc.). Het draagt ook christenen op te (be)oordelen naar wat in het evangelie te lezen is (5:47). Dit heeft echter geen zin als het evangelie aanzienlijk veranderd zou zijn. Sterker nog, de

Koran verklaart "dat men geen been heeft om op te staan" als men zich niet houdt aan de Thora en evangeliën (5:68, Ali). In tegenstelling tot de islamitische beschuldigingen dat de evangeliën vervalst zouden zijn, beweert de Koran dat niemand in staat is Gods Woord te corrumperen (6: 114-115; 18:27). Dit openbaart een dilemma. Als de evangeliën betrouwbaar zijn, kan Mohammed geen profeet zijn, omdat het evangelie in tegenspraak is met de leringen van Mohammed. Maar als de evangeliën onbetrouwbaar zijn, kan Mohammed ook geen profeet zijn omdat hij de inspiratie, behoud en het gezag van de christelijke geschriften verkondigde. Dus hoe dan ook: Mohammed kan geen profeet zijn.

Beoordeling en conclusie

Zelfs een vluchtig onderzoek van het bewijsmateriaal laat zien (1) dat er veel betere historische gegevens zijn over het leven van Jezus dan over Mohammed (2) en dat Jezus een veel beter moreel voorbeeld was dan Mohammed (3), dat er een duidelijke goddelijke bevestiging van Jezus was in tegenstelling tot Mohammed (4) en dat Mohammed zelfvernietiging leert. Dit moet voor een oprecht zoekende moslim leiden tot een heroverweging van zijn standpunten. De christenen zijn in

plaats van vervloekt (zoals Mohammed bad), zeer gezegend met een onovertroffen geschenk.

David Wood

(gastheer van ABN's discussieprogramma: "Jesus of Mohammed?" Hij heeft deelgenomen aan meer dan 30 gematigde publieke debatten met Moslims in de Verenigde Staten en Engeland.)
Uit: CRI journal, vol.35 nr. 5 (2012).

Vertaling: Gerardi Feller

Opmerkingen

- 1 Alle (Engelse) Bijbelcitatoren zijn afkomstig uit de New American Standard Bible.
- 2 *Sahih al-Bukhari*, trans. Muhammad Muhsin Khan (Riyad, Saoedi-Arabië: Darussalam Publishers, 1997), nummer 436.
- 3 *Sahih al-Bukhari*, Numbers 2617 en 4428; Ibn Sa'd, *Kitab al-Tabaqat al-Kabir*, vol. 2, vert. S. Moinul Haq (New Delhi: Kitab Bhavan, n.d.), 252.
- 4 Voor een bespreking van de recente sceptische trends, zie Robert Spencer's *Heeft Mohammed bestaan?* (Wilmington, DE: ISI Books, 2012).
- 5 Antony Flew en Gary Habermas, "Mijn bedevaart van het atheïsme naar theïsme: een exclusief interview met de voormalige Britse atheïst professor Antony Flew", verkrijgbaar bij <http://www.biola.edu/antonyflew/flew-interview.pdf>.
- 6 *Sahih al-Bukhari*, nummer 268.
- 7 Zie *Sahih al-Bukhari* 3895, 5133; *Sahih Muslim*, trans. Abdul Hamid Siddiqi (N.P.M.P.M., n.d.), 3309, 3311.
- 8 Voor een grondige bespreking van de Zaynab affaire, zie Sam Shamoun, "Muhammad, Zayd en Zaynab Revisited", verkrijgbaar bij <http://answering-islam.org/Shamoun/zaynab.htm>.
- 9 Mohammed had een Koptische christen, genaamd Mary, als sex-slaaf.
- 10 Voor vele overleveringen over het aan moslims toegekende recht om seks met hun gevangenen te hebben, zie "Mohammed en de Female Captives"

- door Silas, te vinden op <http://answeringislam.org/Silas/femalecaptives.htm>.
- 11 Zie *Sahih al-Bukhari* 5075. Soennieten geloven dat Mohammed deze praktijk uiteindelijk verbood, terwijl de sjiieten meestal eraan vasthouden dat Muta nog steeds aanvaardbaar is.
 - 12 Zie bijvoorbeeld, Ibn Ishaq, *Sirat Rasool Allah (Het leven van Mohammed)*, trans. A. Guillaume (New York: Oxford University Press, 1980), 550-51, 675.
 - 13 *Sahih al-Bukhari*, nummer 6922.
 - 14 Moslimgeleerde Abul Ala Mawdudi's grondige analyse van de straf voor afvalligheid, "De bestraffing van de afvallige volgens de islamitische wet", is in het Engels vertaald door Syed Silas Husain en Ernest Hahn, en kan worden geraadpleegd op <http://www.answeringislam.org/Hahn/Mawdudi/index.htm>.
 - 15 Zie bijv. 2: 256 en 109: 6.
 - 16 Korancitaten met de aanduiding "Shakir" zijn afkomstig uit de M. H. Shakir Translation (Elmhurst, NY: Tahrike Tarsile Koran, 1999).
 - 17 Korancitaten met de aanduiding "Ali" zijn afkomstig uit de Yusuf Ali Translation (Beltsville, MD: Amana Publications, 2011).
 - 18 Koran citaten met de aanduiding "Hilali-Khan" zijn afkomstig uit *The noble Qur'an*, trans. Muhammad Muhsin Khan en Mohammed Taqi-ud-Din al-Hilali (Riyad: Darussalam, 1999).
 - 19 Zie ook 4: 171; 05:17; en 09:30.
 - 20 Vergelijk 6: 164; 17: 13-15; en 35:18.
 - 21 De Koran richt zich op de leer van de

- Drie-eenheid in 5: 116, waarin Allah aan Jezus vraagt: "Zei je tegen de mensen: 'Aanbid mij en mijn moeder als twee goden naast Allah?'" (Hilali-Khan). Aangezien er geen christelijke sekse ooit geloof heeft geleerd in een drie-eenheid bestaande uit God, Jezus en Maria, kunnen we ons alleen maar afvragen waarom dit dient als officiële reactie van de Koran op de christelijke leer.
- 22 "Er is geen god dan Allah en Mohammed is zijn boodschapper."
 - 23 Voor een meer diepgaande bespreking van het bewijs voor de opstanding van Jezus, zie Gary Habermas en Mike Licona, *The case for the Resurrection of Jesus* (Grand Rapids: Kregel Publications, 2004).
 - 24 Zie ook 6:37; 10:20; 11:12; 13: 7; 17:59; 28:48. We moeten er rekening mee houden dat, terwijl de koran herhaaldelijk ontkent dat Mohammed wonderen kon verrichten (afgezien van de Koran), latere moslimauteurs duizenden verhalen over de wonderen van Mohammed hebben samengesteld. Echter, omdat deze bronnen van zeer late datum zijn en in tegenspraak met de Koran, zijn ze niet geloofwaardig.
 - 25 Ibn Ishaq, 106.
 - 26 Ibid.
 - 27 Ibid., 165-66.
 - 28 Zie *Sahih al-Bukhari*, Nummers 3175 en 5765; Ibn Ishaq, 240

Jezus in de islam

Korte inhoud

Muslims beweren wereldwijd dat ze, net als christenen, in Jezus geloven. De meest bekende bronnen van de islam verschillen echter fundamenteel over de betekenis van Zijn persoon in vergelijking met de bijbelse Jezus. Enerzijds zijn moslims het met christenen eens als het gaat om belangrijke details van Jezus' leven: bijvoorbeeld de aankondiging van Zijn geboorte door een engel, de maagdelijke conceptie en wonderen in Zijn leven. Anderzijds verwerpen ze belangrijke aspecten van het evangelie zoals Zijn goddelijke aard, Zijn kruisdood en opstanding. Als we een grondig onderzoek gaan doen naar de verschillen en overeenkomsten tussen de christelijke en islamitische opvattingen over Jezus, komen we drie belangrijke bronnen van islamitische opvattingen over Jezus tegen.

Allereerst zijn veel claims terug te voeren op orthodoxe christelijke bronnen (hetzij rechtstreeks, hetzij via geschreven of mondelinge bronnen). De teksten met uitspraken die hetzelfde zijn, bieden uitstekende mogelijkheden om gesprekken te beginnen. Ten tweede zijn er de islamitische verhalen over Jezus die niet afkomstig zijn uit christelijke bronnen, maar teksten die vaak te vinden zijn in de apocriefe (soms ketterse) geschriften uit de tweede tot de zevende eeuw. Omdat Mohammed putte uit deze onbetrouwbare bronnen en daarom de openbaringen van Mohammed over Jezus in twijfel moeten trekken, zijn deze teksten erg nuttig voor apologeten die de islam willen uitdagen. Ten derde is er een verscheidenheid aan details over Jezus, die lijken te zijn verzonnen om de persoon van Jezus in overeenstemming te brengen met de islamitische theologie. Geschiedkundige bronnen kunnen hier gebruikt worden om de beweringen van Mohammed te controleren.

Het resultaat van het mengen van deze onverenigbare bronnen 'produceert' een soort van 'hybride' Jezus die niet past in een theologische achtergrond. De islamitische Jezus zonder een gedegen christelijke orthodoxe achtergrond wordt door Mohammed in een zeer beperkte profeten rol gedwongen. Jezus is de meest raadselachtige figuur in de islamitische literatuur. Dit komt omdat de Koran de christelijke visie op de betekenis van Jezus wil reduceren tot een boodschapper van Allah, terwijl Jezus ook verbazingwekkend uniek

is in de islam, en wel vanwege Zijn titels, maagdelijke conceptie, wonderbaarlijke werken en Zijn toekomstige positie, en wel op een zodanige manier die Hem zelfs van Mohammed doet verschillen (1). Terwijl de uniciteit van Jezus in het christelijke denken volkomen logisch is (er is immers niemand die vergelijkbaar is) roept de leer van Mohammed de vraag op: Waarom is Jezus zo radicaal anders dan ieder ander?

Zijn naam

De Arabische transliteratie van Yeshua (Jezus' naam in het Hebreeuws) is Yasu, dit is de naam die door Arabisch sprekende christenen wordt gebruikt. De Koran verwijst echter in het Arabisch naar Jezus als Isa (wordt uitgesproken als 'eesa'). Er heerst grote verwarring onder islamitische commentatoren over de oorsprong van de naam. De meest waarschijnlijke opties zijn: 1. Dat Isa een indirecte transliteratie is van Yeshua in meerdere talen, 2. Dat Mohammed de naam voor literaire doeleinden heeft gewijzigd, 3. Dat Mohammed is misleid door het gebruik van de Arabische vorm van de Hebreeuwse naam 'Esau' (vermoedelijk door Arabische Joden die in denigrerende zin naar Jezus verwijzen als 'Esau')

Zijn titels

De Koran noemt Jezus een profeet (nabi) en een boodschapper (rasul). Deze titels worden ook voor anderen bekende figuren in de islam gebruikt. Er zijn echter drie titels in de Koran die alleen voor Jezus gebruikt worden (alle drie in 4:171):

- Messias. De Koran verwijst acht keer naar Jezus als 'Messias' (al-Masih 3:45; 4:157; 171-2; 5:17,72,75; 9:30). De teksten geven echter geen indicatie van de betekenis van deze titel. Dit terwijl de Bijbel herhaaldelijk de titel 'Messias' verbindt met 'De Zoon van God' (zie Mat. 16:16; Marc. 14:61 etc.). De Koran ontkent dit verband (9:30).
- Geest van Allah. Soera 4:171 ontkent de leer van de drie-eenheid en stelt dat christenen een overdreven kijk op Jezus hebben. Als men christenen duidelijk maakt wat ze moeten geloven over Jezus, dan zegt men dat het vers de betekenis heeft van 'geest van hem' (d.w.z. een geest van Allah). Helaas verduidelijkt de Koran de titel 'geest van Allah' niet net zomin als de titel 'Messias'.
- Woord van Allah. In soera 3:45 wordt Jezus "een woord van hem" genoemd. (Woord van Allah) net als in 4:171.

Ook hier verklaart de Koran niet wat het woord van Allah (kalimat) inhoudt. Waarschijnlijk heeft Mohammed de uitdrukking van de christenen overgenomen zonder zelf de oorsprong van deze goddelijke titel in de proloog van het evangelie van Johannes te begrijpen.

Zijn aankondiging

In het evangelie van Lucas vertelt de engel Gabriel aan Maria dat ze een zoon zal krijgen die Jezus genoemd wordt. Gabriel zegt tegen haar: "Wees niet bang Maria, God heeft je Zijn gunst geschonken. Luister, je zult zwanger worden en een zoon baren en je moet Hem Jezus noemen. Hij zal een groot man worden en Zoon van de Allerhoogste worden genoemd" (Lucas 1:30-32) (2).

De Koran bevat vergelijkbare teksten over de aankondiging. Een opmerkelijk verschil is dat, terwijl in Lucas staat dat Gabriel gezegd heeft dat Jezus "de Zoon van de Allerhoogste" zal worden genoemd, er in de Koran staat dat Jezus' naam is 'Jezus de zoon van Maria': "O Maria! Allah geeft

u een blijde boodschap van een woord van hem: Zijn naam zal Christus Jezus zijn, de zoon van Maria, die in ere wordt gehouden in deze wereld en in het hiernamaals en zich bevindt in het gezelschap van degenen die het dichtst bij Allah zijn" (soera 3:45) (3).

Omdat, voorafgaande aan de aankondiging van de geboorte van Jezus, zowel in de Koran als in het Lucasevangelie het verhaal staat waarin Zacharias stom wordt na zijn ontmoeting met Gabriel, is het hoogstwaarschijnlijk dat het Koranverhaal een aftreksel is van het Lucasevangelie. Het is mondeling doorgegeven aan Mohammed, hetzij uit het Lucasevangelie zelf of uit andere werken die daarop gebaseerd waren. Maar alle passages waarin bij de aankondiging van Jezus geboorte staat: 'Zoon van God' (bijv. in Lucas 1:32 en 35) worden in de Koran gemeden.

Zijn conceptie

De Koran is bij de beschrijving van de wonderbaarlijke conceptie van Jezus meer beeldend dan de Bijbel. Mattheus zegt eenvoudig dat voordat Jozef nog bij Maria woonde, ze zwanger bleek te zijn door de Heilige Geest (Mat.1:18). De Koran daarentegen zegt dat Allah zijn geest in de vagina van Maria blies. De Koran-vertalers waren niet bereid om de letterlijke weergave over Jezus' conceptie over te nemen. Daarom vertaalde Yusuf Ali het woord farj (vagina, opening, privé-gedeelte) met 'kuisheid'. "En Maria was de dochter van Imran, die haar kuisheid bewaakte; en we ademden onze geest in haar lichaam, en zij getuigde van de waarheid van de woorden van haar Heer en van zijn openbarin-

gen, en was een van de vrome dienaren (soera 66:12).

De beroemde islamitische geleerde Ibn Kathir doelt op de letterlijke betekenis van dit vers, hoewel hij 'Geest' interpreteert als verwijzend naar de engel Gabriel: "Allah zond de engel Gabriel naar Maria, en hij verscheen haar in de gedaante van een volkomen man. Allah beval hem toen in een gat in haar kleding te blazen en die adem ging door haar privé gedeelte in haar baarmoeder, dat was de manier waarop Isa verwekt werd".

Zijn geboorte

In de islam is de geboorte van Jezus wonderbaarlijk, niet alleen door Zijn conceptie maar ook vanwege de gebeurtenissen na Zijn geboorte, zoals een bovennatuurlijke voorziening van water en de theologische lessen van het kind Jezus. De Koran meldt:

Dus zij ontving hem en zij trok zich met hem terug naar een afgelegen plek. Door de pijn van de bevalling steunde ze tegen de stam van een palmboom. Ze hilde in haar angst: "Ah! Was ik maar dood! Was ik maar vergeten en niet gezien". Maar een stem riep haar vanonder uit de palmboom toe: "Treur niet! want uw Heer heeft u een stroompje onder u gegeven, schud de stam van de palm naar u toe en er zullen rijpe dadels op je vallen" (19:22-25).

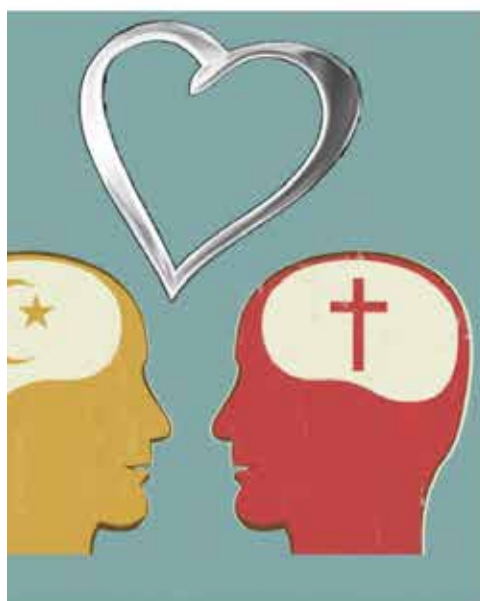
Voor lezers van de late apocriefe boeken komt dit verhaal van de palmboom bekend voor. Het vroege zevende-eeuwse evangelie van een pseudo-Mattheus verhaalt dat kort na de geboorte van Jezus,

toen Maria en Jozef naar Egypte reisden, de hitte drukkend werd en Maria stopte om uit te rusten onder een palmboom. Toen klaagde ze: "Ik wou dat het mogelijk was om een vrucht van deze palm te eten. Jezus antwoordde dat Hij zich meer zorgen maakte over hun lege waterzakken. Jezus sprak toen en beval de palmboom zijn takken te laten zakken zodat Josef en Maria bij de vruchten konden komen. Nadat dit gebeurd was beval Jezus dat uit de aders van de wortels water moest komen. Zo werden Maria en Jozef gered uit de woestijnhitte (5). De Koran noemt nooit Maria's man, Jozef. Maria verschijnt volgens de Koran aan haar verwanten met een pasgeboren baby maar zonder een echtgenoot. Gelukkig spreekt Jezus, teneinde de reputatie van Zijn moeder te beschermen:

"Eindelijk bracht ze de baby in haar armen terug naar haar dorp. Ze zeiden: "Oh Maria, er is je iets verbazingwekkends overkomen. O zuster van Aaron! Uw vader was geen slechte man en uw moeder was geen onkuise vrouw". Maar ze wezen naar de baby. Ze zeiden: "Wat moeten we denken van iemand wiens kind in de wieg ligt?" Hij (Jezus) zei: "Ik ben inderdaad een dienaar van Allah: hij heeft mij zaken geopenbaard en me een profeet gemaakt en hij heeft me gezegend waar ik ook ben, en me gebeden en liefde op mijn hart gelegd zo lang ik leef. Hij heeft me vriendelijk voor mijn moeder gemaakt, en niet aanmatigend of ellendig. Daarom rust de vrede op mij sinds de dag dat ik geboren ben en de dag dat ik sterf, en de dag dat ik opnieuw tot leven opgewekt ben" (soera 19:27-33).

Ook hier weer zal de lezer die bekend is met de apocriefe literatuur een verband herkennen met het zesde-eeuwse *Arabic Infancy Gospel* (Arabische Kind-evangelie,

ook wel het Syrische kind-evangelie genoemd). Hier zegt Jezus vanuit de wieg tegen Maria: "Ik ben Jezus de Zoon van God, de Logos, die u heeft voortgebracht zoals de engel Gabriel u heeft aangekondigd; en mijn Vader heeft mij gezonden om de wereld te redden" (6). In beide verslagen maakt Jezus zijn missie na de geboorte bekend. Ze verschillen echter opmerkelijk.

Zijn wonderen

Naast het spreken en prediken als baby doet de 'moslim Jezus' volgens de Koran een aantal wonderen, hoewel er steeds gezegd wordt: "met toestemming van Allah". Deze wonderen zijn:

- Het leven geven aan kleivogels (soera 3:49; 5:10). Het verhaal van Jezus die leven geeft aan kleivogels, wordt ook in het Kindevangelie van Thomas in de 2e eeuw teruggevonden, waar

Jezus als vijfjarige wordt veroordeeld omdat Hij op de sabbat bezig was met het beeldhouwen van mussen. Door in Zijn handen te klappen en 'ga' te roepen vliegen de mussen tot verbazing van de toeschouwers weg.

- Jezus genas blinden die vanaf hun geboorte blind waren (soera 3:49; 5:110). Bijbelse voorbeelden waar Jezus blinden ziende maakte, zijn: Mat. 9:27-31; 20:30-34; Marc. 8:22-26 en Joh. 9:1-38.
- Reiniging en genezing van melaatsen (Koran 3:49; 5:110). In de Bijbel vinden we de genezing van melaatsen in Marc. 1:40-45 en Lukas 17:11-19.
- Opwekking van de doden (soera 3:49; 5:110). In de Bijbel wordt in Mat. 9:18-26, Lukas 7:11-18 en Joh. 11:1-46 gesproken over het opwekken van doden door Jezus.
- Jezus beschikt over bovennatuurlijke

kennis (soera 3:49). In de Bijbel is er veel sprake van bovennatuurlijke kennis van Jezus zoals in Joh. 1:48-49; 4:17-19 etc.). De Koran beperkt die bovennatuurlijke kennis echter zodanig dat Jezus kon vertellen wat mensen aten en wat ze in huis bewaarden.

- Een tafel uit de hemel bidden (soera 5:112-115). Dit verhaal lijkt een verraaid verslag van het laatste avondmaal te zijn. De discipelen zouden Jezus gevraagd hebben om een tafel bereid voor het feestmaal vanuit de hemel naar beneden te bidden. Jezus bidt tot Allah, en Allah willigt dit verzoek in.

De Koran bevat dus veel wonderverhalen die voor een deel overeenstemmen met de Bijbel en daarnaast het unieke verhaal van de tafel die uit de hemel geboden wordt. Het lijkt dat Mohammed bij de verhalen

rond Jezus' geboorte en Zijn wonderen het verschil niet zag tussen een historisch verslag wat herleid kan worden tot de eerste eeuw en de legendes die zich later ontwikkelden.

Zijn volmaaktheid

Veel hedendaagse moslims beweren dat alle profeten zondeloos zijn, maar dat kun je echter niet in de Koran terugvinden. Zo heeft Allah volgens de Koran Mohammed herhaaldelijk bevolen om vergeving van zijn zonden te zoeken (zie soera 40:55; 47:19 en 48:2). In de Hadith (de islamitische overleveringen over Mohammed) lezen we over Mohammed: "Bij Allah! Ik zoek Allah's vergeving en wend me tot hem in berouw, meer dan zeventig keer op een dag" (7). Daarentegen noemt de Koran Jezus zonder zonden (19:19). Hoewel de Koran voor Johannes de Doper eenzelfde woord gebruikt (19:13), ver-

klaart de Hadith dat Jezus de enige was onder alle profeten die niet door Satan 'aangeraakt' kon worden.

"De profeet zei: bij ieder mens die geboren wordt raakt Satan het lichaam aan beide zijden met zijn twee vingers aan, behalve bij Jezus de zoon van Maria. Toen Satan hem niet kon raken, raakte hij in plaats daarvan de placenta aan" (8). De claim van veel moderne moslims dat alle profeten zondeloos zijn, lijkt een poging om het unieke karakter van Jezus te ontkennen.

Zijn boodschap

De Koran houdt vol dat alle ware profeten, inclusief Jezus, hetzelfde geloof deelden. Vandaar het geloof dat volgens hen de boodschap van Mohammed niet significant verschilt met die van Jezus. De 'moslim' Jezus noemt zichzelf een dienaar van Allah en een profeet (19:30). Hij zegt dat Allah van hem verlangt dat hij gedurende zijn leven moet bidden en aalmoezen moet geven (19:31). Hij zegt dat hij 'iets wettig' ging maken wat volgens de Joodse wet verboden was (3:50) en hij verklaart: "Allah, hij is mijn heer en uw heer, dus aanbidt hem" (43:64). Wat betreft het christelijk geloof in de godheid van Jezus zal Allah hem op de dag van de opstanding het volgende vragen:

En zie! Allah zal zeggen: "O Jezus zoon van Maria! Zei je tegen de mensen: 'Aanbid mij en mijn moeder als goden in tegenstelling met wat Allah gezegd heeft?'" En hij zal zeggen: Eer aan u! Ik zou nooit iets kunnen zeggen waar ik geen recht op had. Als ik zoiets gezegd zou hebben, dan zou u het geweten hebben. Want u weet alles wat in mijn hart verborgen is, maar ik weet niet wat er in uw hart is. Want u weet alles wat verborgen is " (soera 5:116).

Zijn profetie

In soera 7:157 word beweerd dat Mohammed genoemd wordt in de Thora en het evangelie, en dat joden en christenen daarin verwijzingen naar Hem kunnen vinden. De Koran beweert ook dat Jezus de komst van Mohammed voorspelde: "En denk aan de uitspraak van Jezus, de zoon van Maria die zei: 'O kinderen van Israël! Ik ben de boodschapper gezonden door Allah die de wet die voor mij kwam bevestigt en vreugdevol nieuws brengt van een boodschapper die na mij komt, wiens naam Ahmad zal zijn'" (soera 61:6). De namen 'Ahmad' en 'Muhammad' zijn verwant, ze zijn beiden afgeleid van de Arabische stam h-m-d wat 'geprezen' betekent. Voor moslims is het belangrijk dat Mohammed 'Ahmad' als een van zijn namen claimde (9). Moslim apologeten hebben geprobeerd de naam 'Ahmad'

te koppelen aan de profetie van Jezus over de komst van de 'Trooster' (Grieks: paracletos) in Joh.14:16, vaak door te beweren (echter zonder dit uit de context te kunnen bewijzen) dat de Griekse tekst onjuist zou zijn. Moslims zeggen, dat dit woord eigenlijk periklitos zou moeten zijn, hetgeen de geprezene (Ahmed) betekent. En dat zou op Mohammed slaan. Dit is een onhoudbare gedachte, omdat het Grieks dit woord helemaal niet kent, en omdat de Heilige Geest al tien dagen na Jezus' Hemelvaart werd uitgestort, en als Geest in de mens woont. Dit kan dus nooit betrekking hebben op de mens Mohammed, die honderden jaren later leefde. Omdat Jezus de Trooster identificeert als 'de Geest van de waarheid' en Zijn volgelingen duidelijk maakt dat 'Hij bij je blijft en in je zal zijn', is het duidelijk dat alle pogingen van moslims om Ahmad te vinden in Joh.14 eerder gebaseerd zijn de wens om Ahmad in de Bijbel te vinden dan op grond van de oorspronkelijke tekst in de Bijbel.

Zijn volgelingen

Volgens de Koran aanvaardden enkele Joodse toehoorders van Jezus Zijn boodschap en bekeerden zich tot de islam, terwijl anderen bij hun ongelof bleven. "Toen Jezus geconfronteerd werd met hun ongelof zei Hij: 'Wie zullen mijn helpers zijn voor het werk van Allah?' De discipelen zeiden: 'Wij zijn Allah's helpers; wij geloven in Allah en getuigen dat we moslims zijn'" (soera 3:52).

Maar Allah heeft de volgelingen van Jezus niet aan hun lot overgelaten. In plaats daarvan "gaf hij macht over hun vijanden in het geloof en zijn werden degenen die zegevierden" (soera 61:14). Allah deed de belofte aan Jezus zijn volgelingen te beschermen tot de dag van de opstanding: "Zie! Allah zei: 'O Jezus! Ik zal u tot mij nemen en u zuiveren van de leugens van hen die u lasteren. Ik zal degenen die u volgen verheffen boven degenen die het geloof verwerpen op de dag van de opstanding. Dan zullen jullie allemaal tot mij terugkeren en ik zal jullie oordelen over de zaken waarover jullie ruzie maken'" (soera 3:55).

Zijn redding

In het juist geciteerde vers zegt Allah tegen Jezus: "Ik zal u opnemen en tot mij verheffen". Als je deze tekst los van de context leest, zou je kunnen denken dat het verwijst naar de opstanding van Jezus. Echter gelezen in het licht van andere passages in de Koran en andere relevante commentaren, gaan de woorden van Allah over een wonderbaarlijke redding.

In soera 4:157-158 scheppen bepaalde Joden erover op dat ze Jezus gedood hebben. Maar Allah maakt hen duidelijk dat Hij noch gedood noch gekruisigd is. "Echter zij schepten op: 'Wij hebben Christus Jezus de zoon van Maria de profeet van Allah gedood'. Maar zij doodden noch kruisigden hem maar ze werden misleid en zijn vol twijfels en zonder enige kennis, door

alleen gissingen te volgen, want ze hebben hem zeker niet gedood. Nee, Allah heeft hem tot zich verheven en Allah is verheven in kracht en wijsheid" (soera 4:157-158).

Deze tekst is verre van duidelijk. Niettemin heeft het ertoe geleid dat de overgrote meerderheid van de moslims de zgn. vervangingstheorie aanhangt, wat inhoudt dat iemand anders dan Jezus gekruisigd zou zijn. De meest voorkomende hedendaagse theorie die dit moet 'bewijzen' is dat Allah Judas op een wonderbaarlijke wijze vermomde om zo op Jezus te lijken. Daarna werd Judas gekruisigd in plaats van Jezus, terwijl Jezus veilig naar de hemel werd gebracht.

In de verhalen van de gnostici en doctisten in de tweede eeuw en later vinden we een verscheidenheid van soortgelijke islamitische substitutie-theorieën. In The Second Treatise of the Great Seth (De tweede verhandeling van de Grote Seth) bijvoorbeeld lacht een wonderbaarlijk getransformeerde Jezus terwijl hij verklaart: "Ik stierf in werkelijkheid niet, maar dat leek zo.... In hun verkeerde denken en blindheid dachten ze dat ik dood was, maar ze hebben een andere man aan het kruis genageld (10).

Zijn wederkomst

Het islamitische idee van Jezus' redding vereist een tweede komst van Hem. Als in soera 4:157-158 staat dat Jezus levend naar de hemel ging, moet deze tekst kloppend gemaakt worden met andere gedeelten in de Koran waarin staat dat Jezus zou sterven (soera 19:33). Door deze tegenstrijdige beweringen moeten moslims geloven dat Jezus op een bepaald moment in de toekomst naar de aarde terug zal keren en dat Hij daarna zal sterven en weer opstaan. Dat is precies wat we in de Hadith vinden. Mohammed bevestigt een verrassende rol voor Jezus bij Zijn tweede komst:

"Allah's boodschapper zei: Het uur zal niet komen voordat de zoon van Maria, dat wil zeggen Isa (Jezus) onder u neerdaalt en de mens rechtvaardig zal oordelen als een rechtvaardig heerser volgens de wet van de Koran. Hij zal het kruis breken, de varkens doden en de jizya belasting afschaffen. Er zal geld in overvloed zijn zodat niemand het als een liefdadig geschenk zal aannemen" (11).

De jizya (belasting) zal niet afgeschaft worden vanwege de overvloed aan geld, maar omdat Allah alle religies behalve de Islam zal uitroeien (12).

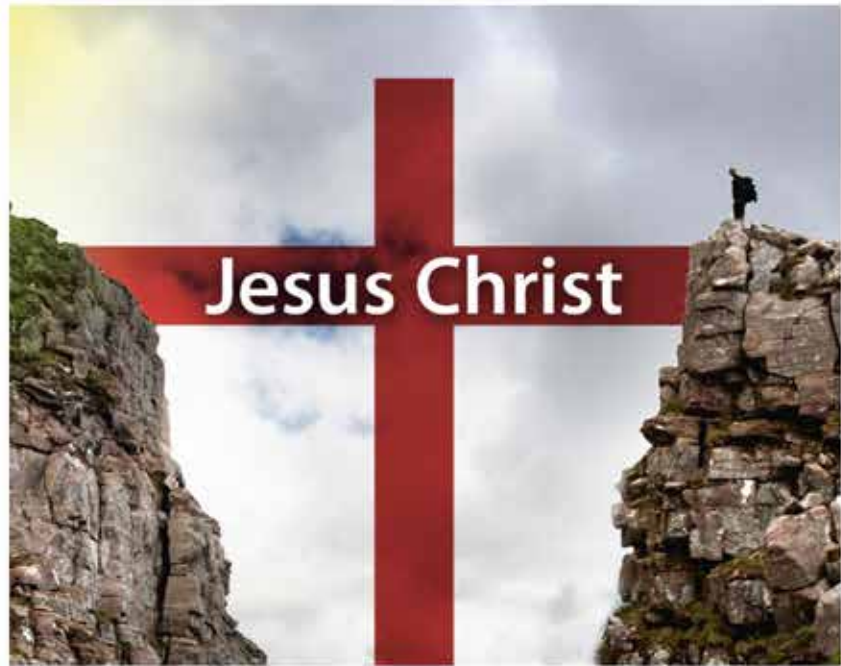
Volgens andere overleveringen (die volkomen in strijd zijn met wat de Bijbel leert)

zal Jezus de jihad tegen de ongelovigen voeren, de antichrist doden, trouwen, kinderen krijgen, de bedevaart naar Mekka ondernemen, veertig jaar regeren en sterven en begraven worden in de buurt van Mohammed in Medina (14).

Beoordeling

De 'islamitische' Jezus lijkt veel overeenkomsten te hebben met de 'christelijke' Jezus (bijv. de aankondiging door een engel, Zijn maagdelijke conceptie, Zijn wonderbaarlijke leven, zijn Messias-schap en nog meer). Men kan wel enige overeenkomsten verwachten omdat Mohammed regelmatig contact met christenen had en ervan beschuldigd werd verhalen van anderen te kopiëren (zie soera 6:25; 8:31; 16:24; 25:4-6; 46:17; 68:15 en 83:13). Het is opvallend dat Mohammed zoveel belangrijke en bovennatuurlijke feiten aan Jezus toeschreef. Christenen zouden gebruik moeten maken van die gegevens in hun discussies met moslims.

Ook opvallend zijn de verschillen. De Koran ontkent Jezus' godheid, dood en opstanding, wat juist de drie belangrijkste pijlers zijn in het christelijke evangelie en denken. De apostel Paulus schrijft: "Als je met uw mond belijdt dat Jezus de Heer is en in uw hart gelooft dat God Hem uit de dood heeft opgewekt, zult u gered worden" (Rom. 10:9). Christenen zijn gewaarschuwd: "Pas op voor valse profeten, die in schaapskleren op jullie afkomen, maar eigenlijk roofzuchtige wolven zijn" (Mat. 7:15). Mohammeds verbastering van het evangelie kan alleen maar een bevestiging zijn van zijn status als valse profeet!

David Wood (PhD, Fordham University) is lid van de Evangelical Society of Christian Philosophers en de Evangelical Philosophical Society. Hij heeft deelgenomen aan meer dan 40 openbare debatten met moslims. Dit artikel is eerder gepubliceerd in het *Christian Research Journal* (Christelijke Onderzoeksjournaal), deel 40, nummer 1 in 2017

Vertaald door Gerard Feller

NOTEN

1 Editor's note: CHRISTIAN RESEARCH JOURNAL policy is to capitalize

pronouns referring to the biblical God and Jesus, but not to capitalize pronouns referencing essentially unbiblical conceptions of God and "other Jesuses" of false religions.

- 2 All Bible quotations are from the New American Standard Bible.
- 3 All Qur'an quotations are taken from the Abdullah Yusuf Ali translation. Due to different ways of transliterating Arabic names, I have standardized some of the spellings in quotations.
- 4 *Tafsir Ibn Kathir*, abr., vol. 10 (Riyadh, Saudi Arabia: Darussalam Publishers, 2000), 55–56. Roman text (portions not in italics) indicate Qur'an quotations.
- 5 *The Gospel of Pseudo-Matthew*, New Advent, <http://www.newadvent.org/fathers/0848.htm>.
- 6 *The Arabic Infancy Gospel of the Savior*, The Gnostic Society Library, <http://gnosis.org/library/infarab.htm>.
- 7 *Sahih al-Bukhari*, trans. Muhammad Muhsin Khan (Riyadh: Darussalam Publishers, 1997), 6307. Hadith refers to the collected accounts regarding Muhammad's teachings and way of life. *Sahih al-Bukhari* is among the most trusted collections.
- 8 *Sahih al-Bukhari*, 3286.
- 9 See *Sahih al-Bukhari*, 3532.
- 10 *The Second Treatise of the Great Seth*, The Gnostic Society Library, <http://gnosis.org/naghamm/2seth.html>.
- 11 *Sahih al-Bukhari*, 2476.
- 12 *Sunan Abu Dawud*, trans. Nasiruddin al-Khattab (Riyadh: Darussalam Publishers, 2008), 4324.
- 13 Warfare to expand or defend Islam.
- 14 *Sunan Abu Dawud*, 4324.

